

Velja za celo leto 18 Din.

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXII. 1924.

Št. 1. Januar.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravnishтво, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlati se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

36993 VIII 9 36993

Koledar za januar 1924.

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:
Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve — so vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Teosava	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Torek	Novo leto	Usmiljenje božje za novo leto	Ljublj. Trnovo	Stari trg
2 Sreda	Ime Jezusovo	Spoštljivo izgovar. presv. imena	Dobrava p. K.	Sv. Martin
3 Četrtek	Genovefa, d.	Evhar. zveza narodov v sv. Duhu	Babnopolje	
4 Petek	Simon stol.	Pobožnost presv. Srca v Jugoslav.	Plan. p. Cirk.	Slov. Gradec
5 Sobota	Telesfor, p.	Razšir. in poglobitev kongregacij	Javorje-Lit.	
6 Nedelja	Sv. trije kralji	Da pridejo pogani v cerkev!	Sv. 3 kralji	Bolnica
7 Poned.	Valentin, š.	Kraljestvo božje v Rusiji	Stari log	
8 Torek	Severin, op.	Verski časopisi med Slovenci	Mozelj	Slov. Gradec
9 Sreda	Marcelin	Pošt. in vernost naših vojakov	1/2 Mek.-Repn.	
10 Četrtek	Agaton	Krščanski očetje in matere	Begunje p. R.	Razborje
11 Petek	Higin	Misijoni med koroškimi Slovenci	Oliševk	Sv. Ilj
12 Sobota	Ernest	Usmilite se zmrzujočih in lačnih	Morovec	
13 Nedelja	1. po Raz. Gos.	Zad. za grehe zoper 6. božjo zap.	Trnje	Sv. Vid
14 Poned.	Hilarij	Sadovi V. kat. shoda: treznost	Unec	
15 Torek	Pavel pušč.	Preziranje sveta in uživanja	Podzemelj	Dolič
16 Sreda	Honorat	Častivci in češčenje sv. Jožefa	Sora	
17 Četrtek	Anton pušč.	Verska mlačnost; težko skušani	Železniki	Sv. Peter
18 Petek	Sv. Petra stol.	Združ. vseh ljudi v katol. Cerkvi	Lj. Sv. Peter	
19 Sobota	Kanut, kralj	Zed. razkolnikov s katol. Cerk.	Spitalič	Sela
20 Nedelja	2. po Raz. Gos.	Vrnitev evrop. prot. v kat. Cerk.	Kočevje	Celje
21 Poned.	Neža, d. m.	Vrnitev anglikancev k materi C.	Sela p. Kam.	
22 Torek	Vincencij	Zed. amer. kristjanov v kat. Cerk.	Goriče	Sv. Jožef
23 Sreda	Zaroka M. D.	Spreobr. slabih kat. in odpadnikov	Poljanica	
24 Četrtek	Timotej	Spreobrnitev judov	Brezovica	pri Celju
25 Petek	Spr. sv. Pavla	Spreobrnitev poganov	Vrhnika	
26 Sobota	Polikarp, š.	Bogoljub in njegovi naročniki	Mavčiče	Mar. c. v Celju
27 Nedelja	3. po Raz. Gos.	Zapuščeni Zveličar v tabernaklju	St. Oselica	Kapucini
28 Poned.	Julijan	Vpliv in ugled sv. očeta	Goče	
29 Torek	Franc. Saleš.	Ljubezen do bližnjega	Rakovnik	Bolnica
30 Sreda	Martina, d. m	Sklepanje krščanskih zakonov	Peče	
31 Četrtek	Peter Nol.	Konvertiti. — Umrli.	Senožeče	v Celju
				Šol. sestre, C.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH:

Albina Potokar in Mar. Zupančič, Trebnje. — Ana Povše, Dobova. — Jožefa Uhan, Jožefa Bohte, Terezija Kastelic, Šmihel pri Novem mestu. — N. p. v m.!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

P. M. za pravičen izid velike pravde, spoznanje nasprotniku in odvrnenje hujših posledic. — Močno bolna žena in mati. — Vse priporočene in še neizpolnjene prošnje.

ZAHVALJUJEJO SE:

A. Z., Dramlje, za odvrnenje nesreče. — Pavla Kocjančič za uslišano prošnjo. — N. W., Sv. Anton v Slov. Goricah, za ozdravljenje bolne prijateljice. — N. O. iz Savinjske doline za ozdravljenje.

Stoletnica. Dne 17. maja 1924 pretzče sto let, odkar deluje red jezuitski na vseučilišču v Rimu, ki se imenuje kratko »Gregoriana«. Zavod vabi vse nekdanje slušatelje, ki zavzemajo danes po vsem katoliškem svetu odlična mesta, na slovesnost, ki se prične 17. maja v Rimu. S to proslavo bo združena tudi svečanost na čast sv. Tomaža Akvinčanu in tridnevnicna na čast blaženemu Robertu Bellarminu, nekdanjemu profesorju na Gregoriani.

Tudi več vrst. Če pogledamo na desno in levo, naprej in nazaj, se bomo prepričali, da imamo kristjane s krstnim listom, kristjane po imenu, vodene kristjane, navideznog kristjane, tudikatoličane, mlačne in mrzle katoličane, liberalne katoličane, moderne katoličane, samostojne katoličane, politične in druge katoličane, premalo pa popolnih in značajnih katoličanov.

BOGOLJUB

Katoliška Cerkev med Jugoslovani

Ker »Bogoljub« piše o cerkvenih razmerah med Slovenci in Jugoslovani, se mu zdi potrebno, da poda nekoliko splošnega pregleda katoliške Cerkve med Slovenci in Jugoslovani sploh.

Cerkev je organizirana po škofijah. Po več škofij je združenih v cerkvene provincije, katerim na čelu so nadškofje. V pokrajinah, kjer cerkvene razmere še niso urejene, so namesto škofov nastavljeni apostolski administratorji (upravitelji) ali vikarji.

Slovenci smo z malo izjemami skoro vsi katoličani. Le v Prekmurju je nekaj nad 20.000 slovenskih protestantov. Ob času verskih bojov po Lutrovi smrti so ogrski plemiči svoje podložne prisilili, da so sprejeli njih vero. Deloma so pa protestantje na Ogrsko pribežali tudi iz Avstrije, zlasti iz sosedne Štajerske, kjer je bilo pod vplivom katoliških vladarjev protestanstvo prepovedano. Prekmurski protestantje prebivajo pomešani s katoličani, s katerimi pa živijo v lepi slogi.

V Jugoslaviji je katoličanov 4 in pol milijona (pravoslavni pa 5 in pol milijona). Katoličani so vsi Slovenci (razen prekmurskih protestantov) in vsi Hrvatje ter nekaj Nemcev in Mažarov. Tudi med Srbi je nekaj katoličanov.

SLOVENCİ.

Slovenci smo žalibog razkosani na več držav in razkosani tudi cerkveno.

Razdeljeni smo na škofije: 1. ljubljanska, 2. lavantinska s sedežem v Mariboru, 3. krška s sedežem v Celovcu, 4. goriška, 5. tržaška, 6. videmska, 7. somboteljska.

1. Ljubljanska škofija ima zdaj z Ljubljano vred 18 dekanij. Dekanije Idrija, Postojna, Trnovo in Vipava, ki so prišle pod Italijo, niso še definitivno (končno) ločene od ljubljanske škofije.

pač pa so pod upravo goriškega nadškofa. Ravno tako nemška fara Bela peč (Weissenfels) na Gorenjskem. Od idrijske dekanije sta ostali v Jugoslaviji župniji Žiri, ki bo pripadla loški, in Hotedršica, ki bo pripadla vrhniški dekaniji. Nekatere župnije ob meji so deloma raztrgane. Pridruženi pa ste ljubljanski škofiji dve župniji na Jezerskem.

Število duš v ljubljanski škofiji je zdaj 456.000, dušnih pastirjev pa dobrih 400; na enega pride torej 1100 duš.

Škof dr. Anton Bonaventura Jeglič

2. Lavantinska škofija ima ves stari obseg razen male nemške župnije Sóbote, ki je pripadla k sekovski (graški) škofiji. Razdeljena je na 24 dekanij. Pridruženo pa ji je Prekmurje z 12 župnijami v dveh dekanijah, ki štejejo 64.000 katoličanov, jugoslovanski del Koroške s 14 župnijami in 17.000 dušami ter tri župnije sekovske škofije: Apače, Sv. Duh, Kaplja ter deli nekaterih drugih župnij z 8800 dušami. Skupaj torej je na boljšem za 90.000 duš in je dokaj večja od ljubljanske.

Škof dr. Andrej Karlin.

3. Krška škofija (celovška) je zmanjšana v toliko, da spada mežiška dolina z 12 župnijami pod lavantinskega škofa, kanalska z 10 župnijami pod goriškega, Jezersko pod ljubljanskega. Slovenci so razdeljeni v 10 dekanij.

Škof dr. Adam Heftler.

4. Goriška nadškofija je povečana za toliko, da spadajo 4 imenovane dekanije ljubljanske škofije in Kanalska dolina (dekanija Trbiž) na Koroškem, pod goriškega nadškofa. Slovencev v Kanalski dolini je kakih 3000 v župnijah: Vrata, Žabnice, Ukve, Ovcja vas, Lipalja vas, drugod so Nemci. V pravi nadškofiji goriški so Slo-

venci v 13 dekanijah, drugod (manjšina) so Furlani.

Nadškof dr. Frančišek Borgija Sedej.

5. Tržaška škofija je ostala dozdej kakor je bila; le tri hrvaške župnije so pripadle Jugoslaviji. Slovenci prebivajo v 7 dekanijah, v drugih Hrvatje in Italijani.

Škof dr. Alojzij Fogar, posvečen 15. oktobra v Gorici.

6. Pod videmsko nadškofijo na Laškem spadajo beneški Slovenci, ki jih je kakih 50.000. Nadškof Rossi.

7. Pod somboteljsko škofijo na Ogrskem spada okoli 7000 prekmurskih Slovencev, ki so ostali še pod Mažarsko.

Škof grof Janez Mikes.

HRVATSKA.

Hrvaško ozemlje moramo ločiti: 1. na Hrvatsko in Slavonijo, 2. Dalmacijo, 3. Bosno, 4. Vojvodino.

HRVATSKA S SLAVONIJO:

1. Zagrebška nadškofija ima poldrug milijon katoličanov (torej trikrat toliko kakor cela prejšnja Kranjska). Duhovnikov pa le 660; na enega duhovnika pride torej 3600 duš.

Nadškof dr. Anton Bauer. Ker je škofija tolikšna, ima dva pomožna škofa: dr. Dominik Premuš in dr. Josip Lang.

2. Senjska škofija (hrvatsko Primorje) ima 323.000 duš in 147 duhovnikov; na enega torej 2200 duš. — Mesto Reka je prej spadalo v senjsko škofijo, zdaj ima svojega apostolskega administratorja.

Škof dr. Josip Marušić.

3. Djakovska škofija v Slavoniji in Sremu ima 317.000 duš in 174 duhovnikov; na enega pride 2800 duš. Iz tega je razvidno, da je na Hrvatskem silno pomankanje duhovščine.

Škof Anton Akšamović.

K hrvatskemu ozemlju spada še:

4. Krška škofija na otoku Krku in sosednjih (kvarnerskih) otokih. Škofija je od Italijanov raztrgana na dvoje, ker so otoki zapadnega dela škofije pripadli Italiji. Prej je štela 58.000 duš, zdaj le 35.000. Najbrž pa bo povečana s tem, da dobi severni del zaderske škofije.

Škof dr. Josip Srebrnič, posvečen 8. decembra v Ljubljani.

5. Poreška škofija v Istriji (pod Italijo). V njej prebivajo Hrvatje in Italijani.

Škof dr. Trifon Pederzoli. Zna hrvatsko in slovensko

6. Grško-katoliška križevska¹ škofija. Ta škofija obsega unijate, t. j. s katoliško Cerkvijo združene pripadnike vzhodnega obreda; 40.000 jih je in so raztreseni po raznih krajih Hrvatske in Vojvodine.

Škof dr. Dionizij Njaradi.

* * *

DALMACIJA ima 6 škofij, večinoma malih (ker je občevanje v Dalmaciji, ki je dolg ozek pas ob morju, težavno).

1. Nadškofija Zader. Mesto samo je pripadlo Italiji; ostali del škofije bo najbrž razdeljen: severni del pod krško, južni del pod šibeniško škofijo.

2. Škofija Šibenik šteje 99.000 duš. — Škof dr. Jeronim Mileta.

3. Škofija Split, največja dalmatinska škofija, šteje 210.000 duš, postane najbrž nadškofija namesto Zadra. — Škof dr. Kvirin Klemen Bonafačić, nastopil letos 30. septembra.

4. Škofija Hvar na otokih Hvar, Brač in Vis. 65.000 duš. — Škof Luka Pafava.

5. Škofija Dubrovnik. Starodavna škofija, 70.000 duš. — Škof dr. Josip Marčelić.

6. Škofija Kotor v boki Kotorski. Samo 16.500 duš. — Škof Frančišek Ucelini.

* * *

BOSNA ima tri katoliške škofije:

1. Nadškofija Sarajevo, 200.000 katoličanov. — Nadškof dr. Ivan Šarić.

2. Škofija Banjaluka. Škof O. Josip Garić, frančiškan.

3. Škofija Mostar v Hercegovini. 144 tisoč katoličanov. — Škof O. Alojz Mišić, frančiškan.

4. Grško-katoličani (unijati) v Bosni imajo svojega apostolskega administratorja, Aleksija Bazjuk, ki je župnik v Banjaluki. Število vseh blizu 8000 duš.

* * *

VOJVODINA (bivša Ogrska).

Katoličani sedanje jugoslovanske Vojvodine so spadali prej v ogrske škofije: Pečuh, Kaloča, Čanad (Temešvar). Zdaj sta ustanovljeni dve novi apostolski administraturi, ki bosta postali škofiji.

Subotica v Bački. 480.000 katoličanov. — Apostolski administrator Ludovik Budanović.

¹ Križevci, mesto ob železnici med Zagrebom in Ogrsko

Bečkerek v Banatu. 234.000 katoličanov. — Apost. administrator O. Rafael Rodić, frančiškan.

SRBIJA.

1. Nadškofija **Bar** v Črni gori je stara od apostolskih časov. Šteje 30.000 katoličanov, ki so večinoma Srbi, nekaj je Albancev. — Nadškof dr. Nikola Dobrečić.

2. Nadškofija **Skoplje** s sedežem v Prizrenu šteje v 10 župnijah 17.000 katoličanov, ki so večinoma Albanci, nekaj pa Srbov. Škofija je že tri leta prazna. Imenovanje novega škofa pa se pričakuje v kratkem.

3. Apostolska administratura **Niš** obsega celo prejšnjo Srbijo razen Belgrada. Katoličani so raztreseni po raznih krajih; število se ne da natančno določiti, morda jih je že okoli 20.000, in jih bo vedno več.

Katoliška župnija je v Nišu in Kragujevcu, štiri nove župnije se imajo v kratkem ustanoviti. — Apostolski administrator Msgr. Ferdinand Hrdy, župnik v Nišu.

4. V **Belgradu** je samostojna katoliška župnija, ki šteje kakih 10.000 duš. Duhovniki so trije: župnik, kaplan in katehet (profesor). Vsi trije so Hrvatje; zelo si žele enega slovenskega duhovnika, ki bi posebe skrbel za Slovence. — V kratkem se ima ustanoviti v Belgradu katoliška nadškofija, ki ji bo podrejena skopeljska škofija.

V Belgradu biva zastopnik sv. očeta apostolski nuncij nadškof Hermenegild Pellegrinetti.

BOLGARSKA.

Med Bolgari so sledeče katoliške škofije:

1. Škofija **Nikopolj**, rimsko-katoliška, ima v 15 župnijah 15.000 duš. Upravljajo jo redovniki pasijonisti.

2. Apostolski vikarijat **Sofija-Plovdiv**, rimsko-katoliški, ima v 14 župnijah 19.000 vernikov. Oskrbujejo jo večinoma kapucini (24) in asumpcionisti (12).

* * *

3. Apostolski vikarijat **Odrin**, grško-katoliški, šteje 4000 katoličanov.

4. Apostolski vikarijat **Solun**, grško-katoliški, šteje 11.000 duš slovanskega rodu, ki bivajo deloma na jugoslovanskem, deloma na grškem ozemlju; čutijo se bolj Bolgare kakor Srbe.

5. Apostolski vikarijat **Carigrad** šteje malo število zedinjenih Bolgarov.

Gotovo je, da se bo katoliška Cerkev na Balkanu jačila in širila. Ako se ustanovljajo nove škofije in župnije ter mestne občine (Belgrad in Niš) darujejo svoje zemljišče za katoliške cerkve, to ne kaže, da bi bili Srbi v tem oziru nestrpni in nasprotni. Toliko bolj je naša dolžnost, da ta razvoj pospešujemo in podpiramo!

Svetniki novejšega časa.

Leo Dupont,

vzor katoliškega izobraženca.

Mož močne vere in žive ljubezni, kakršnih tako zelo pogrešamo v našem verskomlačnem in brezsrčnem veku, je služabnik božji Leo Dupont (izg. Dipon). On je vzor katoliškega izobraženca. Znal je združevati dolžnosti moderne družbe s svetostjo. »Če ta ni svetnik, potem svetnikov sploh več ni,« trdi neki francoski škof, ki dobro pozna njegovo življenje. To nam daje upanje, da bo Dupont v doglednem času proglašen med blažene ozir svetnike.

Leo Dupont je bil rojen 24. jan. 1797 na otoku Martinique (izg. Martinik) v Antilah ob severovzhodni obali Juž. Amerike. Njegov oče je bil doma iz Bretonije. (Bre-

tonija je polotok v severozapadni Franciji. Ljudstvo, ki tam prebiva, je globoko verno in se je v grozni francoski revoluciji v verskem oziru sijajno obneslo, tako, da imajo Francozi izraz, ki pravi »biti veren kakor Bretonci«). Njegova mati je bila rojena domačinka na otoku. Prvo vzgojo je dobil mladi Leo pri svoji pobožni materi, kasneje so ga poslali v Severno Ameriko in v Francijo, kjer je povsod zelo pridno študiral. Dovršivši gimnazijo je šel v Pariz na visoko šolo; nameraval je postati doktor prava in se posvetiti sodnijskemu poklicu. Kakor ptiček, če ga iz kletke izpustiš, brezskrbno leta od veje do veje ter uživa svojo brezmeino

prostost večkrat v lastno pogubo, tako zaide marsikak dijak na vseučilišču vsled preoblike svobode na napačna pota in zapravi večkrat svoje talente in svojo nedolžnost. Mladi Leon je postal kmalu središče dijaškega življenja, kajti bil je iz ugledne družine in imel je dosti denarja. Z vedno večjim veseljem je zahajal v salone velikomestne elegance in na ples in veselice. Veljal je za enega najodličnejših gospodov pariške družbe. Njegov življenjepisec pravi o njem v tej dobi: »Bil je posvetnjak, toda nepokvarjen.«

Neznaten dogodek pa namah zasučje njegovo življenje in ga pokliče na drugo pot. Nekega dne išče zaman svojega sluga. Nikjer ga ne najde. Kasneje se mu ta opraviči, češ, da je bil pri patru Bordieru pri verskem pouku. Iz radovednosti gre Leo prihodnjic z njim. Patra najde med dečki, ki so pazno poslušali razlaganje verskih nauk. Leo, elegantni visokošolec, ostrmi, in — ostane. Pater Bordier je postal njegov prijatelj in ga je kmalu pridobil za Marijino kongregacijo. V kongregaciji se mu odpre nov svet. S svetim navdušenjem se oklene družbe, ki zasleduje dvojni smoter: posvetiti sebe in delati za druge.

Mnogo črtic se pripoveduje iz njegovega življenja, ki pričujejo, kako resno se je lotil nove naloge.

Ob etkih je hodil z drugimi kongreganisti v številno obiskovane hotele in naročal zase postne jedi, da bi s tem dalj omahljivcem pogum. Nekoč je šel po samotni ulici, kjer so ubogi družini na javni dražbi prodajali zadnje imetje, ker ni mogla plačati svojih dolgov. Beda mu seže globoko v srce. Kaj stori? Ubogi družini podari svojega krasnega konja z

vozom vred. Povsod, kjer je le mogel, je navduševal sovrstnike za dobro stvar. Občeval je še vedno z odličnimi krogi, a svojega verskega prepričanja ni nikdar zatajil. Ni se strahopetno umaknil med štiri stene, temveč javno je nastopal s svetim ponosom kot veren katoličan. Ko je bil star 24 let, je dovršil visoko šolo in se vrnil v domovino in postal uradnik na kraljevem sodnem dvoru na Martiniku. Ker so mu pomrli vsi bratje in sestre, se je na željo svoje matere poročil. Žena mu je umrla čez 5 let. Da bi izvršil poslednjo njeno voljo, naj se edina hčerka vzgoji v uršulinskem samostanu v mestu Tours (izg. Tur) v Franciji, je zapustil svojo službo (bil je že sodni svetnik) ter se odpeljal preko Oceana v Francijo.

Že se je bavil z mislijo, postati duhovnik, toda prijatelji so mu odsvetovali. Božja Previdnost je določila, naj ostane med svetom in tam pokaže praktično pot, po kateri lahko hodi izobraženec med svetom.

Revolucija je zapustila v Franciji strašne sledove: stara svetišča so bila razdejana, verski običaji zasramovani ali pozabljeni in vera iz javnosti skoro pregnana. Svoje bogastvo (njegovo premoženje je bilo vredno nad 1 milijon frankov) je porabil v dobre namene. S svojim zgledom in z vplivno besedo je skušal pokazati mlajšemu rodu, kaj se pravi biti dosledno katoliški. Sveto obhajilo je čislal nad vse. V nekem pismu pravi: »Kristijan brez sv. obhajila je kakor riba brez vode.« Veliko vnemo je kazal za družbo nočnega češčenja presv. Zakramenta. V dveh mesecih je pridobil v mestu Tours, kjer so mu sploh propagando za tako društvo odsvetovali, 74 članov.

(Dalie.)

Zlate jagode.

III.

Ljubezen.

»To je prva in največja zapoved: Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« (Mat. 22, 37—39.)

1.

»O moj Gospod in moj Bog! Kako, da je bilo šele treba, z a p o v e d a t i mi, naj te ljubim? — Ali nisi zaradi svoje popol-

nosti vreden največje ljubezni? In ali ne zaslužiš vse naše ljubezni za neskončno ljubezen, ki jo imaš do nas? Kako je vendar mogoče, da je kdo na svetu, ki te ne ljubi? — Če pa sploh so taki ljudje, ki te ne ljubijo, je vzrok pač to, ker niso vredni, da bi te poznali. Duša, ki Boga pozna, se ga ne more braniti ljubiti, in čim bolj ga spoznava, tem bolj ga ljubi.« (Sv. Terezija.)

Sv. Filip Neri je pogosto dejal: »Gospod, jaz te ne ljubim prav, ker te ne poznam dovolj!«

Molimo! O moj Bog, kako je sploh mogoče z veseljem storiti, kar tebi ni všeč in te žali! — O daj mi serafsko srce, da te bom ljubil in ljubezen do tebe tudi v drugih užigal! Naj bom orodje v tvojih rokah, ki duše po potrebi razsvetljuje, da te vzljubijo, in veliko src uname za tvojo ljubezen!

2.

»Kdor je došel do tje, da počiva njegovo srce popolnoma v Bogu, tega zemeljske reči nič več ne mikajo; sijajne časti in blesteče bogastvo nič več ne vplivata nanj; vso svojo tolažbo in varno zavetje najde le v Bogu.« (Sv. Terezija.)

Če je sv. Bernard kdaj občutil kako zadovoljstvo nad čim ustvarjenim, ga je bilo tega sram in je zdihovaje govoril sam pri sebi: »Ljubezen do Boga v meni ni posebno velika; če bi bila, bi mi ne moglo nič drugega veseliti razen Boga!«

Sv. Katarina Genovska je, užgana po ljubezni do Boga, vzkliknila: »Nič več naj odslej ne veže mojega srca na ta svet! Ne, nobene ljubezni ali nagnjenja več do tega, kar ljubi svet! Če bi imela tisoč svetov, bi se vsem popolnoma odrekla, da bi bil Bog popoln gospodar mojega srca!«

Molimo! Moj Bog, tebi darujem srce, le zate je ustvarjeno, naj bo popolnoma tebi posvečeno! Ne daj, da bi se še kdaj oklepalo reči tega sveta, ali v ustvarjenih rečeh iskalo veselja. Moja edina strast bodi, ljubiti tebe in druge pridobivati za ljubezen do tebe!

3.

»Ah, mi še davno nimamo toliko ljubezni, kakor bi nam je bilo treba! Kajti

treba bi nam bilo neskončne ljubezni, da bi mogli ljubiti Boga tako kakor zasluži. In kljub temu zapravljamo še to malo ljubezni, kar smo je zmožni, za malenkostne in ničvredne reči, kakor da bi imeli ljubezni preveč.« (Sv. Frančišek Saleški.)

Isti Frančišek je rekel: »Če bi vedel, da je v mojem srcu tudi le ena sama nitka, ki bi ne bila od Boga ali za Boga, bi to nitko brž iztrgal. Rajši bi ne bil živ, kakor da bi živeč ne bil ves in brez pridržka božji.«

Sv. Filip Neri je dejal včas. »Kako more tisti, ki veruje v Boga, izven njega še kaj drugega ljubiti, četudi morebiti zaradi njega to ljubi?« Koprneč od ljubezni do Boga, je vzkliknil: »O moj Bog, ti si tako vreden, da bi te ljubil, pa mi še vlevaš, naj te ljubim! Zakaj si mi dal le eno srce, in to tako ozko srce?«

Sv. Avguštin se je v nemal za ljubezen do Boga, govoreč svoji duši takole: »Kaj je pač na tem svetu, kar bi ti moglo biti všeč in kar bi smelo zahtevati tvojo ljubezen? — Ozri se kamorkoli, ne boš videla drugega ko nebo in zemljo; če pa najdeš, bodisi v nebesih, bodisi na zemlji, kaj tvoje ljubezni vrednega, kako velike ljubezni je pa potem vreden tisti, ki je stvari, ki jih ti ljubiš, ustvaril! — Vprašaj reči, ki jih ljubiš, odkod so, in če občuduješ delo, ljubi tudi tistega, ki ga je izvršil. Ne ljubi nikoli nobene stvari tako, da bi pri tem lahko pozabil na Stvarnika. Moj Bog, ti si vreden, da bi te neskončno bolj ljubili kakor vse, kar je v nebesih in na zemlji. Odrekam se vsemu minljivemu, da ne zgubim tvoje ljubezni!«

Molimo! O, moj Bog, da imam pač le eno srce! Če bi jih imel tisoč, vsa bi posvetil ljubezni do tebe. Pa oh, da te tudi to eno srce ne more ljubiti, kakor zaslužiš, in da se še upa vdajati nečimernosti! O napolni s svojo ljubeznijo to srce, ki hrepeni biti popolnoma in samo tvoje!

Med Hrvati in Srbi.

Skrb za slovensko in katoliško diasporo.

Poroča urednik.

Nisem več mislil pisati svojih potopisov, ker se bojim, da nekaterim že — presedajo. Nisem mislil — kljub temu ne, da mi je še

pred kratkim rekel neki velik gospod in mogočen pridigar: »Ti, Janez, tisto pa le še piši, kako si potoval, tisto pa radi beremo.« Ne

mislim več, sem odgovoril, bojim se, da je nekaterim tega že preveč.

Samo en lep kotiček slovenske zemlje me je še mikalo opisati. Namreč gornjo Savinjsko dolino, ki sem jo na povabilo g. župnika v Mozirju obiskal pred dvema letoma. To je deželica, lepa deželica tam onstran Kamniških planin, obdana na vse strani od visokih hribov. Pot od Kamnika do Gornjegrada, od tam do Mozirja, od Mozirja pa gori do skrite Solčave in sloveče Logarjeve doline pa nazaj. Povedal vam bi, kako sva se z župnikom Mrkunom vozila z njegovim štetljivim konjem čez Črnivec (prelaz od Kranjske na Štajersko) in kako nama je vrh Črničva prevrnil voz po brežičku doli ravno na sredo njive belega

raš pa vendar kaj Bogoljubovim bralcem povedati! In pri tej priči sem se usedel ter začel tole pisati. Ne mislite pa, da vam bom pisal za kratek čas. Ne, za kratek čas in za pouk obenem vam je napisal in bo pisal celo leto češenjski gospod župnik Pavel Perko, kako se možijo in ženijo tam gori v njegovih hribih nad Črnim grabnom. To bo nekaj za naša dekleta — in seveda tudi za fante! Kajti za poroko je treba zmirom dveh. Prav prijetno se bere njegova zgodba in jo boste radi brali. — Jaz pa ne pišem za kratek čas, ampak pišem le — iz usmiljenja do naših rojakov, ki delajo tam doli, kopljejo to trdo zemljo in tolčejo s težavo kruh iz nje. Obrniti želim vašo pozornost na jugovzhod,

In molili ga bodo vsi njegovi angeli (Ps. 96).

zrelega ovsu in kako sva voz sredi njive in ovsu obračala in spravljala nazaj na cesto. Sicer se je pa še večjim gospodom, kakor sva midva, tudi že kaj podobnega prigodilo... Zanimivo pa je vendarle gledati tak prizor!

To zgodbico me je še mikalo povedati in obenem opisati ori krasni kotiček naše domovine. Pa ne vem, če mi bo kdaj na vrsto prišlo to. 1. Ker nimam časa toliko pisati, 2. ker je za prostor v Bogoljubu vedno tako tesna, 3. ker bodo zdaj, upamo, začeli pisati v Bogoljuba drugi, učeni gospodje, ki smo jih naprosili, jaz pa bom, kakor sem rekel, nekoliko na stran položil svoje robato kmečko pero.

Nocoj pa — svetega Andreja večer je — mi je pa naenkrat šinilo v glavo: o Srbiji mo-

na kraje, kjer bivajo naši rojaki v veliki dušni zapuščeniosti, da se pomenimo, kako bi se jim pomagalo; na kraje, kjer so prve katoliške naselbine, da se zavemo, da je tam doli naše poslanstvo, da je naš poklic in pa naša dolžnost zanimati se zanje, pomagati jim, podpirati jih, sodelovati z njimi....

V Bogoljubu sem le mimogrede omenil, da me je pot v Srbijo veliko zamudila, več pa o tem nisem mislil tukaj pisati. Ni namreč prav, da vse obesim na veliki zvon in bojim se, da bom zaradi tega prišel pred Sodnika — s praznimi rokami... V »Slovencu« sem

pač v glavnih potezah opisal svojo pot v Srbijo, ker mi je bilo naročeno, da moram poročati. Mnogih zanimivih podrobnosti pa v »Slovincu« nisem omenil, ker se mi je zdelo, da niso primerne za političen list. Če torej danes začejam zopet govoriti o svojem potu v Srbijo, naj mi Bog to milostno odpusti: ni moj namen govoriti o sebi, ampak opozarjati le na duševne potrebe teh krajev in teh ljudi, ki nam morajo biti pri srcu. Mi se namreč navadno le preveč omejujemo na svoj domači kraj, kvečjemu še na svojo domačo deželo. Kranjci vidimo le bolj naše Kranjsko, Štajerci Štajersko, deloma tudi celo Slovenijo, za rojake onstran meje, na Primorskem in Koroškem se pa že premalo brigamo in jih preveč prepuščamo njih usodi; o Hrvatih imamo svoje mnenje, da so daleč za nami in da se z njimi ne da nič narediti, o Srbih pa celo ni da bi govoril! To pa ni slovansko in ne krščansko! Mi moramo razširiti svoj pogled in razširiti svoje srce! Pogledati in vedeti moramo, kako je kaj drugod, pri sosedih, in če vidimo, da je slabše kakor pri nas, ne smemo biti kakor farizej v templju in misliti sami pri sebi: Zahvalimo se ti, Gospod, da nismo taki kakor so drugi! Marveč če vidimo, da so drugi na slabšem od nas, jih moramo — ne zaničevati, marveč milovati — ne farizejsko bahati, temveč jim samaritansko pomagati!

Da, štejmo si v sveto in prijetno dolžnost, bratom v sili in potrebi roko podati ter skibeti, kolikor moremo, da bodo z nami vred deležni blagoslova krščanske omike, svete vere in z njo združenih obljub Kristusovih. To je naš poklic, naše sveto poslanstvo! In ta misel je tudi mene vodila na Hrvaško in v Srbijo. Sicer nisem mogel kaj prida pomagati, a vsaj rad bi bil. In če sam ne morem, pa želim vsaj zanimanje vseh Slovencev za to vzbuditi. In zato pišem tole.

Besede »diaspora« pri nas dozdaj nismo poznali, ali vsaj ne rabili; zdaj jo bomo morali večkrat rabiti. Enkrat je Bogoljub to besedo že razložil. Bodi povedano še enkrat, da diaspora navadno pomeni katoličane, pomešane m. l. drugoverci. Ta diaspora mora biti odsej naša skrb!

Pota samega ne bom natančneje opisoval. Dolga je, dolga črta od nas do Belgrada, dolga celih 500 kilometrov! Vendar jo z brzovlakom dosti hitro prebrziš: če sedeš v Ljubljani ob štirih popoldne nanj, ob osmih zjutraj izstopiš v Belgradu. Voziš se pa na ta način, posebno

pozimi skoro ves čas v temi in ne moreš opazovati pokrajin, mimo katerih brzite. Podnevi pa bi — ob kratkem povedano — videl te-le slike: od Zagreba do Siska sama ravan, od Siska dalje do blizu Broda te spremlja ob severni strani dolgo, sempalja dokaj visoko pogorje, ob čegar vznožju stojijo čedna selišča s prijaznimi cerkvami, od Broda dalje do Zemuna zopet skoro sama širava nepregledna ravan. Le na severni strani zopet te spremlja v daljavi Fruška gora, ki pa ni kaka posamezna gora, marveč dolgo, a ne visoko pogorje. Okoli tebe pa samo široko ravno polje, po katerem večkrat vidiš trope živine, prešičev, kur, rac in gosi. Za nas, ki smo vajeni hribov, je taka ravnina zelo enolična, recimo naravnost dolgočasna. Oko se razveseli vsakega brega, ki se dviga malo nad ravnino. Kako mora biti šele na Ogrskem, kjer je ravan še veliko večja! Tam mora učitelj v šoli otrokom goro na tablo narisati, da jo sploh poznajo, ker je nikoli ne vidijo. Mi bi jim lahko nekoliko hribov odstopili... Kaj pa šele na Ruskem, kjer se voziš dneve in dneve in ne vidiš nobenega grička! — O kako lepe so naše gore, hribi, griči, brda in bregovi, — posebno če so posejani s cerkvicami!... Lepoto dežele dela ravno hribovje; ljudje pa to naravno lepoto še dopolnjujejo s prijaznimi svetišči in bivališči.

Nekaj pa imajo ljudje po teh krajih, česar pri nas nimamo dosti: zemlje rodovitne, žita in vsake vrste pridelkov. Cele gore korenja sem videl lansko jesen po kolodvorih.

Toča danes nas ne zanima toliko vnanje lice dežele, po kateri se vozimo, — zanimajo nas bolj duše, ki tod okoli v telesih hodijo, kako je z njimi, oziroma kako je z verskim življenjem po teh krajih, kako je posebno z našimi rojaki, ki jih je usoda sem zanesla.

Vasi in mesta so bolj redka kakor pri nas, a veliko večja od naših. Kakor hriba se oko krščanskega človeka razveseli tudi vsakega zvonika, ki se dviga kvišku iznad hiš in obrača naše misli gori proti naši pravi domovini. Tam blizu pod tem zvonikom biva v neumljivi skromnosti in tihoti sam Stvarnik vseh reči in čaka na duše, ki imajo zanj kaj umevanja in srca. Bog sam zna, ima li dosti prijateljev v tem kraju ali pa bolj sameva noč in dan... O božji Zveličar, smiluj se tega ljudstva, med katerim milostno prebivaš, in blagoslavljalj ga neprestano iz svojega tihega bivališča!...

(Dalje prth.)

Skrit zaklad v Pleterjah.

Ko so bili kartuzijanski menihi l. 1903 pregnani iz francoske države, je pisal o njih slavni akademik Fr. Coppée: »Francija izgubi s sinovi sv. Brunona (ustanovitelja kartuzijanskega reda, † 6. okt. 1101) neizmeren zaklad pristne pobožnosti, popolne čednosti in vzvišene požrtvovalnosti... Kakor voda gorskega potoka se je raztekla po celi okolici dobrodelnosti dobrih menihov... Največja dobrota pa, ki so jo nam naklonili, je njihova molitev, ki se je zdela v onih gorah (velike kartuzije) bližja Bogu«.

Cela verna Francija je žalovala za temi sv. možmi kakor za dragocenim uropanim zakladom. Preprosto ljudstvo in veliki duhá so znali ceniti visoko vrednost njihovih molitev in žrtev, ki jih prinašajo Bogu v dar dan in noč, in njihovo vzorno popolno življenje, kakor tudi njihovo dobrodelnost. Ta svoj zaklad so prenesli iz Francoskega v tihe Pleterje, v podnožje zelenih Gorjancev, blizu Šentjerneja na Dolenjskem. Dne 3. novembra 1904 je bila cerkev posvečena. Niso se prvič tu naselili. Ze 200 let so peli božjo slavo na istem mestu; l. 1403. jim je celjski grof Herman II. sezidal samostan. Pri svojem drugem prihodu l. 1900. so našli od vsega starega samostana le še prejšnjo gotsko cerkvico. Morali so si sezidati nov dom, ki ustreza njihovemu kontemplativnemu poklicu. To je velikansko poslopje z obilnimi in prijaznimi prostori in obširnimi dvorišči, z lastno cerkvijo in z več kapelicami. Vsa zidava je sredi vrtov, travnikov in gozda, in vse to je ograjeno še z 2600 metrov dolgim, visokim zidom. Ni moj namen, opisovati zanimive zunanosti te povsem originalne stavbe. V par besedah bi le red opozoril Bogoljubove bralce na »neizmerne zaklade«, in sicer duhovne zaklade, »ki jih rija ne sné in tat ne izkoplje in ukrade«, skrite zaklade, ki prinašajo slovenskemu ljudstvu bogate dušne obresti.

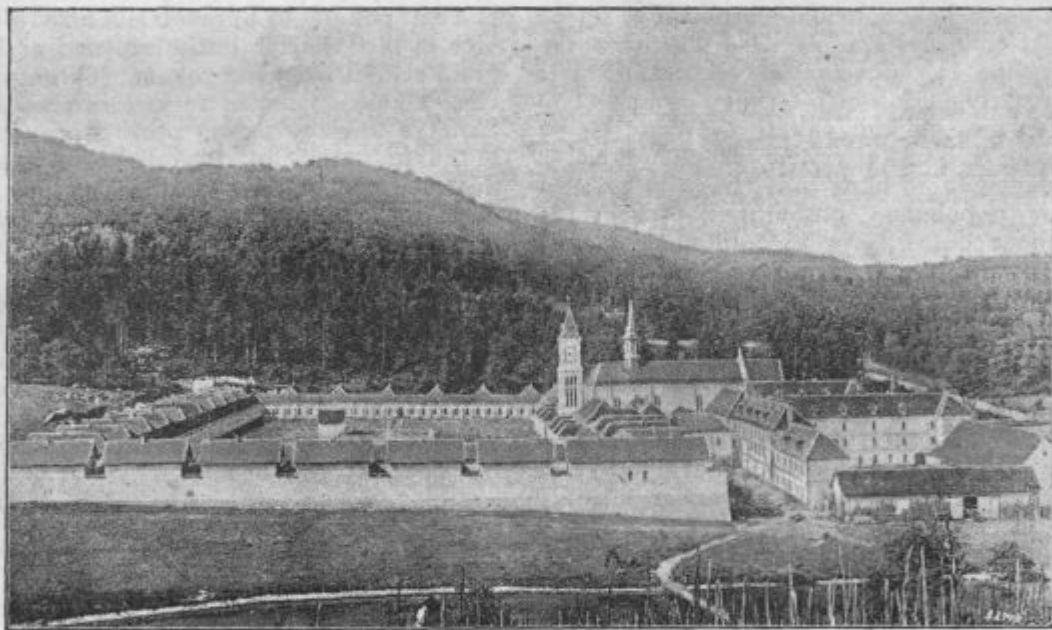
Zgodovina priznava kartuzijanskemu redu to slavo, da so skozi osemsto let ohranili prvotnega duhá in vso strogost svojega reda. Noben drug red se ne more s tem ponašati, da bi bil ohranil tako dolgo dobo gorečnost prvih svojih članov. In to je zasluga menihov samih. Od same rimske stolice ponujanih olajšav svojih pravil niso marali sprejeti. Nikoli niso dosegli števila drugih meniških redov, zato so pa ostali v notranji disciplini stanovitno močni.

Oni gojé predvsem in izključno notranje življenje. Ne pridigajo, ne poučujejo otrok, ne spovedujejo, ne obiskujejo bolnikov. Oni iščejo le Boga. Lepo mi je rekel menih — spremljevalec: Ze bela barva našega oblačila me spominja, da stojim vedno pred božjim prestolom. Kakor angeli, ki vedno gledajo obličje Očetovo, mislijo, kolikor mogoče, na božjo pričujočnost, da že v mrljivem telesu posnemajo po možnosti nebeščane. Zato je njihovo glavno opravilo pobožna molitev. Trikrat na dan se zbero menihi-mašniki k skupni molitvi: ponoči nekako od $\frac{1}{4}$ 12 do $\frac{1}{2}$ 2 zjutraj k jutranjicam in hvalnicam, ob 7 h peti maši, kjer pojo sami menihi brez spremljanja orgel, in popoldan ob 3 k večernicam. Kar se v meniškem brevirju moli na glas, vse pojo po starem koralu, počasi in nekako v otožnem tonu. Druge dnevnice, oficij bl. D. M. in druge redovne ter zasebne molitve navadno opravijo v svojih celicah. Tukaj preživi kartuzijan največji del svojega življenja, tukaj išče in najde izgubljeni raj v neprestanem občevanju z Bogom, z Marijo in drugimi nebeščani. Te celice ne zamenja za celi svet. A bravec ne sme misliti, da je ta celica kaka zaduhla, temna, ozka luknja. To je kar cela hišica, enonadstopna »vila«, z razgledom na vrtiček, ki je pri vsaki celici. Pritličje je določeno za ročna, nadstroje z 2 sobama za duhovna dela in 7 urno spanje. Te celice so tako spretno razvrščene, da sosed sosedu prav nič ne moti. »O blažena, samota, o sama blaženost!«, iz srcá govori pobožni samotar, ki je zapustil vse, kar je imel na svetu, da najde tam svoj najvišji ideal: Boga samega. Tako menih nič ne izgubi, on zamenja le svet z višjo, neskončno popolnejšo dobino. »O Bonitas! O Dobrota!« je pogostokrat vzdihnil sv. Bruno, zamišljen v božje bistvo. Celico zapusti menih le, kadar gre v božje svetišče ali v kapitelško dvorano. Na tem kraju posluša nagovore in opomine svojega predstojnika, očeta priorja, tu se obtoži sam očitno svojih pregreškov zoper zunanjo disciplino in sprejme pokoro za svoje napake. »Kar peklenšček drugje pri redovniku pridobi, to v kapitulu izgubi,« pravi stari samostanski rek. Enkrat na teden gredo menihi po dva in dva na sprehod v bližnjo okolico. To je pa tudi edini čas, ko se med seboj svobodno pogovarjajo. Drugače vedno moléé tudi

med seboj, razen kedar je treba komu kaj potrebnega povedati. Tako posveté svoj jezik, to »neukrotljivo zver, tega nepokojnega zlobca, skladišče vse hudobije«, kakor ga imenuje sv. apostol Jakob. Svoj jezik rabijo skoro izključno v slavo božjo, za molitev in popevanje psalmov, cerkvenih himnov, spisov sv. očetov. Kako vzvišena, uprav angélska uporaba jezika! Za občevanje z zunanji ljudmi sta določena dva očeta, eden da sprejema goste, drugi da vodi gospodarstvo. Seveda mora tudi predstojnik kartuzije večkrat zastopati svojo družino pred oblastmi, odličnimi gosti itd.

Z molitvijo daruje kartuzijan Bogu svojo dušo, svoje misli in želje, občutke svo-

ni molk. »Česar je polno srcé, rado iz ust gré« velja tudi za kartuzijana-človeka. Hud udarec za človeški napuh so poniževalne vaje pri kapitolu, nekaka očitna spoved zunanjih pregreškov zoper redovna pravila. Težka pokora je tudi vedna postna hrana. Mesa ne je kartuzijan prav nikoli, niti na potovanju, niti v bolezni. Še gostje ga ne dobé v klavzuri. Zajutrak je v kartuziji nepoznana reč. Glavni obed imajo ob 10 ali 11; malice sploh ni, in večerjajo krog 6 ure. Skupno dobé hrano v obednici le ob nedeljah in praznikih med glasnim branjem, navadne dni se jim prineso jedi na okno v celico. »Postni čas« se začne za menihe ob prazniku povišanja sv. križa, 16. sept.,

Kartuzija v Pletterjah.

jega srca. Ali on hoče biti popolna žrtev. Zato Bogu posveti svoje telo v strogi pokori. Občutna pokora je že kartuzijanska molitev zlasti nočni kor, ki utrga telesu najlepši počitek. Pozimi se pridruži še občutljiv mráz v visoki nezakurjeni cerkvi. Dolga in mučna pokora je opisano samostansko življenje. Človek ostane vendar socialno bitje, ki ljubi družino. Na moj ugovor, da je vendar nekaj ljudi, ki jim bolj ugaja samota kakor družabno življenje, mi je odgovoril menih: to so melanholiki z bolestinimi živci in ti niso za nas; za naš poklic so primernejše vesele, mirne narave. Pokora je ved-

in neha na Veliko noč. Med tem časom dobé za jed ob večerji sam kruh, predpoldan pa postne jedi brez jajc in brez mleka in mlečnih izdelkov. To je post, kaj ne? Naš navadni post je komaj senca kartuzijanskega, in še ta nezatna omejitev v hrani je premnogim — pretežka! Kartuzijani pa so se postavili na bojno črto — seveda z vsem spoštovanjem — zoper papeža samega, Urbana V., ko jim je hotel olajšati post le v toliko, da bi smeli uživati mesne jedi bolniki in slabotni. Sovražniki so vsakega kompromisa s svetnim duhom. Kakor jih je učil sv. oče Bruno, tako hočejo

živeti do poslednjega dné. Ni jim za število, pač pa za močno krepost redovnih članov. Zagotovil mi je odločni menih, da potrebujejo močne volje, brez katere ne bi prenesli ostrosti svojih preizkušnih pravil. Le močna volja, sodelujoča z obilno božjo milostjo, je kos težavnemu, prosto izvoljenemu poklicu. Zato ni čuda, da je takó malo poklicev v ta vzorni, granitni red. Vendar bi se gotovo priglasilo za vstop več prostih mladeničev, ako bi ta red bolj spoznali. Opozoriti na te menihe, je namen tem vrsticam. Sprejemajo ne le izšolanih gimnazijcev, akademikov in duhovnikov, temuč tudi fante kmečkega, obrtnega, delavskega stanu. Rabijo jih kot redovne brate-lajike za ročna dela. Oni imajo nekoliko manj stroga pravila gledé molitev in posta kakor menihi-mašniki. Par let po sprejemu postane že član kartuzijanske družine in, če ostane zvest pravilom, je preskrbljen do smrti, čeprav mora na s l o v e s n e obljube čakati več let. Ali ne bodo te kratke vrstice vzbudile kakega mladeniča, ki bi se hotel Bogu in sv. cerkvi popolnoma posvetiti kot žrtev za mnoge duše? Kdor bi čutil nagnjenje do tega strogega reda, naj piše po pojasnila in pogoje predstojništvu kartuzije v Pletterjah, pošta Šentjernej na Dolenjskem.

»Pa kaj koristijo narodu ti svetu oddaljeni menihi? Narod in cerkev potrebuje delavcev na polju javnosti.« Tako misli marsikateri dober katoličan. Takó se je reklo tudi mlademu duhovniku, ki je vstopil v kartuzijo: »Kaj vendar mislite?

Mar ne vidite, da po celem svetu gori ogenj, ki preti uničiti vse, kar je katoliško in nravno? In Vi se hočete odtegniti tako nujnemu delu? Vse roke k brizgalni, da rešimo požara, kar se še dá!« Modro je odgovoril meniški kandidat: »Da, delavnih gasilcev potrebuje domovina in sv. cerkev. Ali kaj pomaga 100 brizgaln in tisoč gasilcev, če pa vode ni? Nič manj kakor gasilci, ki gonijo brizgalno, so potrebni taki, ki nosijo vodo iz zakladnic božje milosti, brez katere je vsako delo zastoj.« Enako je mislil kardinal Missia, ki je poudarjal na 1. katol. shodu, da je vzrok neuspehov pri našem socialnem delovanju, ker se premalo moli. Katoličan med svetom rad pozabi na molitev, vglobljen v »socialno delo« rad pripisuje vse uspehe človeškim močem; pokore, ki bi potolažila božjo Pravico in bi izvila bič božje jeze nad našimi grehi svetim njegovim rokam, pokore pravim se zelo bojimo in se je otrešamo kolikor se le da. Zato so prav dobro došli možje, ki se hočejo žrtvovati Bogu, da nadomesté pomanjkljivosti naših molitev in naše pokore, brez katerih izostane božja pomoč, ki je neobhodno potrebna za srečen uspeh zunanjega delovanja.

Kartuzija v Pletterjah, kakor tudi opatija oo. trapistov v Rajhenburgu in Karmel na Selu pri Ljubljani so prave, skrite zakladnice, iz katerih hoče zajemati božja Previdnost milosti, da jih razsipa na vse, ki pridno delajo v dušno in telesno dobrobit slovenskega ljudstva.

AL. Žužek d. J.

Krščanski nauk v družini.

Dopis z Goriškega.

V zadnjih letih je nastal po mnogih državah hud boj zaradi krščanskega nauka v šoli. Krščanski stariši pa so se, hvala Bogu, povsod zavedali svoje dolžnosti in so odločno zahtevali svoje pravice, ki jim gredo po naravnem in po božjem pravu. In to nas more le veseliti, saj bi bilo zares nadvse žalostno, ako bi v sedanjih razmerah, ko so otroci že po duhu časa od vseh mogočih nečimernosti tega sveta tako nervozno razdraženi, odpadle še tiste maloštevilne urice, ki so bile doslej posvečene duši otrokovi in pa učenju njegovega krščanskega značaja.

In to se je zgodilo v Italiji: z najnovejšimi dekreti in postavami, ki sicer pomenijo v tem pogledu za Italijo samo raz-

veseljiv napredek, ker uvajajo zopet križ in verski pouk v ljudsko šolo, kjer ni bilo prej ne križa, ne molitve, ne krščanskega nauka. V naših slovenskih pokrajinah pa je s tem verski pouk skrčen na eno tedensko uro za posamezne razrede.

Zato se krščanski stariši odslej nikakor ne smejo zadovoljiti samo s tem, kar nudi njihovim otrokom šola, ampak morajo tudi doma svoji šoloobvezni učenci pomagati pri učenju veronauka. Katehetu je odmerjenega v šoli vse premalo časa za temeljit in uspešen verski pouk. Tudi je razen tega po nekaterih krajih število otrok v posameznih razredih tako veliko, da se veroučitelj ne more veliko muditi s poučevanjem posa-

meznih učencev. Vrhu tega so nekatera poglavja katekizma precej težavna. Kako lahko se torej zgodi, da otrok kakega nauka, ki ga je katehet le v naglici razložil, prav ne razume ali pa da ga celo napačno umeje in se ne nauči vsega potrebnega, kakor bi bil dolžan. Pri tako pičlo odmerjenem času in pri obilici otrok je katehetu nemogoče voditi natančno kontrolo, v koliko so posamezni učenci nauk razumeli in se ga naučili. Otrok pa le trpi škodo, ki utegne v poznejših letih postati naravnost usodepolna za njegovo dušno stanje in versko življenje.

Krščanski starši! Ali bi ne bilo silno žalostno, da bi bil vaš otrok, morda dobro poučen v svetnih stvareh, zanemarjen pa v najvažnejših duševnih zadevah?

Dobri krščanski starši so vedno posebno na to pazili, da bi njihovi otroci zlasti v krščanskem nauku dobro napredovali. Zato jim je bila poglavitna skrb, da se je otrok za katehetovo uro vselej dobro pripravil.

Kako je kaj pri vas v tem oziru? Ali uvidite potrebo, da bi vsaj sedaj v zimskem času, ko imate več časa, tudi v družini nekoliko bolj poskrbeli za verski pouk svojih otrok? Vsak dan bi odločili in žrtvovali nekaj malo časa, morda deset ali dvajset minut, za to prevažno zadevo. Zgodbe svetega pisma vam itak ne bodo delale preveč težav, saj so po večini že za otroke lahko razumljive. Težje bo seveda s katekizmom. Zato pa vam hočemo v naslednjem podati nekaj navodil, kako vam je pri tem ravnati, da bo vaš pouk zares uspešen.

Najprej naj vam otroci povedó, kaj so slišali in si zapomnili pri razlagi v šoli. Pokažejo naj vam v knjigi vprašanja, ki so jim bila odkazana za učenje. Ta vprašanja pregledajte in si jih razdelite za vsak dan nekaj. Najprej jih sami pazno prečitajte in nekoliko premislite, šele potem začnite z razlago! Nekaj si bodo otroci gotovo zapomnili iz šole. Vi jim pa še čisto po domače s primernim svetopisemskim zgledom ali s kakšnim dogodkom iz lastne skušnje in s katero primero iz vsakdanjega življenja ali iz življenja svetnikov dotični nauk ali versko resnico še bolj pojasnite, tako da jo bo otrok doobra razumel. (V Velikem katekizmu so navedeni svetopisemski zgledi v opombah pod črto.) Če je v stavku katera težje razumljiva ali zelo neznan beseda, jo morate seveda otroku raztolmačiti. Potem

pa skušajte podano razlago — odlomek za odlomkom — z otrokom ponoviti. Nato pa še vprašanje iz Katekizma skupno z otrokom večkrat ponovite, da se ga deloma že takrat navadi na pamet. Hkrati mu seveda naročite, da naj je pozneje še sam toliko časa ponavlja, da je bo znal prav dobro na izust.

Toda krščanskega nauka se ne učimo samo za šolo, ampak za življenje, ne učimo se ga samo za to, da bi ga znali, ampak velikopolj z namenom, da bi po njem živeli. Tudi to povejte otroku in ga pri vsakem nauku sproti že tudi opozorite na razne priložnosti, kjer bo moral izvršiti in v dejanju pokazati, česar se je sedaj naučil. Zato po potrebi že koj pri ponavljanju razlage obudite z otrokom vero v resnico, ki ste jo ravnokar razmišljali ali pa kesanje nad tem ali onim pregreškom, ki ga je otrok zakrivil, trden sklep v ozir ogibanja te ali druge grešne priložnosti itd. Kratka molitvica ali zdihljaj k Bogu pa veljaj kot iskrena prošnja, da bi mogel otrok ostati skozi celo življenje zvest resnici, ki se je tedaj učila. In ko se boste prihodnji dan prepričali, kako se je vaš učenec naučil odkazane naloge, ne pozabite ga zopet opomniti, da naj se resnice stanovitno drži in po njej živi. Da pa otroci kmalu vsega ne pozabijo, le pridno in večkrat z njimi ponavljajte tudi že znane odlomke iz Katekizma in iz Zgodb sv. pisma.

Če naj torej doslej povedano še enkrat ob kratkem povzamemo, morate pri poučevanju otrok, da bo zares dobro in uspešno, paziti zlasti na te tri reči: 1. da bodo otroci nauk dobro razumeli; 2. da si dotične resnice dobro vtisnejo v spomin in se jih naučijo na pamet; 3. da si jih vsadijo pa tudi globoko v srce in da bodo po njih živeli.

Skrb za poučevanje otrok v krščanskem nauku pripade seveda v prvi vrsti staršem. Naslednji zgled pa naj pove, kako veliko dobro delo vršijo tudi oni blagi bratje in sestre, ki svojim mlajšim bratcem in sestricam pomagajo pri učenju krščanskega nauka.

Slavni nemški pisatelj Alban Stolz, vzoren duhovnik in velik vzgojitelj in dobrotnik svojega ljudstva, piše: »Naša mati je bila večkrat in dolgo bolna. Zato je mogla le malo skrbeti za družino. Imela pa je pri vzgoji otrok močno oporo v moji najstarejši sestri Salomi. Le-ta je prevzela

vse dolžnosti matere v gospodinjstvu in pri vzgoji mlajših bratov in sester. Ona je tudi mene poučevala v mladih letih in se pogovarjala z menoj o verskih resnicah. Bil sem celih dvajset let mlajši od nje. — Ko sem pa odšel na licej v Rastatt, mi je tako pridno in prisrčno dopisovala, da so napravila njena pisma name, na moje versko življenje in vzgojo za čednost večji vtis kakor vsi nauki, ki sem jih prejel od drugih. Posebno učinkovito je vplivala name v onem važnem času, ko sem se pripravljaj na prvo sv. obhajilo. Lahko rečem, da so me ravno njeni topli opomini obvarovali največje nesreče — nevrednega sv. obhajila. Do takrat sem se namreč prav lahkomišelnost in površno spovedoval. Zelo zgodaj so me bili nam-

reč pripustili k sv. spovedi, dasi nisem bil še zadostno ali skoro nič pripravljen za ta sveti zakrament. Zato sem se spovedoval le stvari, ki bi jih bil lahko tudi javno v šoli pred učitelji povedal. O kesanju in trdnem sklepu ni bilo niti govora. Nauk za prvo sv. obhajilo, kakor sem ga prejemal na liceju v Rastattu, me tudi ni v tem pogledu nič poboljšal. Pisma, ki mi jih je pisala ob tej priliki sestra Saloma, so pa tako mogočno vplivala name, da sem po hudem notranjem boju ob priliki prvega sv. obhajila opravil tudi svojo spoved prvič prav in dobro. Od takrat pa sem vse svoje spovedi tako opravljaj, da sem se spovedoval vseh grehov, ki sem se jih zavedal. Bog bodi plačnik moji dobri setri za vse to!...«

Ne imenuj po nemarnem božjega imena.

Odločno se pričinja boj zoper prekršnjevanje, grdo in surovo govorjenje. "In prav je to, saj se s tem kruto žali ljubi Bog, pa tudi fini čut bližnjega. Pozabiti pa ne smemo, da to delajo večinoma le brezverski ali vsaj srčno prav nič izobraženi ljudje, ki se ne boje ne Boga, ne greha. Je pa še ena razvada, s katero se žali Bog pa od druge vrste ljudi, versko mlačnih, včasih pa tudi vernih: izgovarjanje presv. imen Jezusa in Marije. Imen, pred katerima se naj pripogibljejo kolena v nebesih, na zem-

lji in pod zemljo, pa ju imajo kake ženske (pa tudi moški) na dan nešteto krat brez vse spoštljivosti na jeziku. Ali je nam ljubi Bog zato dal dar jezika, da ga tudi na ta način žalimo? Saj imamo druge izraze začudenja, ali za karkoli se presvetih imen poslužujemo, n. pr.: jojmene, jejhata, jedet, jemnasta in podobno, in s takimi besedami si ne nakopujemo pravične jeze božje. Najsvetejšima imenoma Jezus in Marija pa večna čast in slava!

M.

Kako se možimo in ženimo...

Povest v pismih. — Spisal Pavel Perko.

I.

Draža prijateljica!

Skoro bi rekla: škoda, da si šla nekoliko prezgodaj od doma! Vse kaže, da bomo imeli v kratkem imenitno poroko; ker Bernotova Mica in Debeljakov Lojz se bosta vendarle vzela. Pravim: vendarle, ker še pred kratkim se je Bernot rotill, da nikdar, pa nikdar! — »Gor na to podrtijo?! V tiste hribe! V bregove, kjer bi bilo komaj, da bi človek jeseni kosil s kremzarji na nogah! Tak grunt, ki nima več teliko lesa v svojem, da bi se mogel dober svinjak postaviti! In v hišo, kjer na vseh koncih in krajih noter teče? Nikdar! Naša že ne!« — Sedaj pa vendarle. Bizjakova Tona mi je oni dan zaupala, kako sta znala Mica in Lojz izsiliti Bernotovo dovoljenje.

Kaj Ti bom pravila; saj se je govorilo, ko si bila še doma... Bernot ni nič videl, nič slišal in nič rekel na vse, kar se je godilo okrog njegove hiše ponoči in podnevi. Onadva pa sta rekla: Bo že prišel čas, ko bo rajši dopustil možitev kakor pa sramoto. In ta čas je sedaj prišel. Sedaj Bernot pač rohni in se huduje; ker mož je sila ponosen na svoje bogastvo in na dobro ime svoje hiše. A tega ne pomisli, da je dober del te nesreče njegova krivda; ker bi mu bilo treba imeti samo oči in ušesa odprte in pa košček zdrave pameti v glavi, pa bi bil naprej vedel, da do tega mora priti prej ali slej. Lojz in Mica sta pa menda kar vesela, ker načrt se jima je posrečil. In jaz stavim, da ta ali ona dekle

v fari Mico zavida, češ: Dobila ga je pa vendarle! — A kako ga je dobila: to je pri mnogih zadnje vprašanje, ali pa še vprašanje ne. Samo da bo »pod streho«, in da bo »pre-skrbljena«, pa je! Če je tista streha takšna, da na vseh koncih in krajih noter teče, nič ne dé! In preskrbljena pa tako, da bo sedaj Bernot moral s svojim gruntom podpreti še Deb-ljakov grunt. Ljudje pravijo, da se ni zanesti, da se bosta sedaj oba grunta porušila ali pa da vsaj prideta na bajto...

Zakaj, draga Rezika, Ti to pišem? Gotovo ne zato, da bi Mici privoščila. Dekle ki ne bila napačna; samo tista vedna misel: omožiti se moram! Lojza vzamem in nobene-ga drugega! To ji je bilo v nesrečo.

V nesrečo? Pa saj druge tega nimajo za nesrečo!

Ko mi je Bizjakova Tona povedala no-vico, je zraven veselo pristavila:

»Poglej, pa ga je vendarle dobila. In jaz bom za družico. Tovariš bo pa Golovčev Martin.«

»Kako pa, da si sprejela?« sem jo po-karala.

»Ali bi ne bila smela?«

»Seveda ne. Take poroke bi se morale vršiti čisto na tihem in brez vsake svatbe; ker z zunanjo slovesnostjo se skoroda greh povelečuje. In taki, ki se take svatbe ude-leže, se mi zdi kot bi govorili: »Saj to nič ni.«

Tona je nekoliko osupnila. Saj veš: Tona ni slaba, samo nekoliko lahkomišljena je. Katera druga bi se mi bila v obraz zasmela na te besede, Tona se je pa izgovarjala:

»Prepozno je sedaj. Sem že obljubila.«

»In pa vesela si, ker ga je dobila na ta način?« sem ji pripomnila.

»Saj ne rečem, da je bilo prav,« je rekla, »ampak to sem hotela reči, da ga taka, ki se le skriva in zapira, nikdar ne dobi. Mica ga je dobila, ker je znala stopiti za njim.«

»Dobila —! Stopiti za njim —?! Pa kako? Ali nimaš nobene reči več za greh? Taka si kot jih je večina v fari — lahko-mišljenka!«

»Ej — vsaka se ponuja!« je pikro pri-pomnila Tona.

»Vsaka? Ali jaz tudi?«

»Dosedaj še ne. To pa vem: ako vaš Tine ne ozdravi, da se bo takoj oglasil kdo, ki te bo zaprosil, in —«

»No, le povej!«

»Potem boš taka kot vsaka: z odprtimi rokami ga boš sprejela, in samo to te bo skrb, da se ti ne izmuzne, preden porečeš: ja!«

Tedaj sem pa vzrojila:

»Ne klati mi neumnosti še ti! Dobro veš, da imam namen, da se z očetom preselim v hišico, ki jo je Tine očetu sezidal. In tako bom tudi naredila; ker Tinetova bolezen je samo mimogrede. Kaj potem mene pritičeš zraven, in govoriš o stvareh, ki jih nikjer ni! Ampak to me vselej pogreje, ka-dar vidim, kako se ve druge vedno vsiljujete, kjer se le morete...«

»Kaj, jaz da se vsiljujem? Komu?« je nastopila Tona.

Potem sem pa jaz morala miriti in tolažiti:

»Saj nisem tebe mislila. Ampak zato, ker z onim držiš.«

»Nič ne držim. Jaz le rečem: Dobila ga je pa vendarle.«

»Vendarle —. Pa čemu se prepirava in prazno slamo mlativa? Počakajmo, da vidi-mo, kako bo! Jaz ga vsaki privoščim; samo dobi naj ga na pravi način. Tudi tebi, Tona.«

»Aha! Meni pa Gričarja, kajne?«

»Pa prav nič napačen bi ne bil zate, draga moja.«

»Starca vdovca mi privoščiš! Zato, ker lepo hišico ima, nič dolga, in z mizarstvom zasluži... Ampak če boljšega ne dobim —.«

»Nič se ne zareci, Tona!«

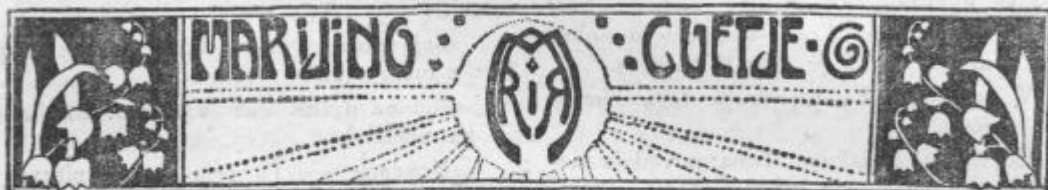
Ne vem, koliko časa bi se bile še pre-pirale, pa sem morala v hišo, ker naš Tine je zadnje čase bolan in pokašljeje, da mora ostati v postelji. Kamenje je lomil v dežju in se je prevzdignil in še prehladil navrh. Silno je jezast v boleznih. Če ne pridem na prvi klic, že godrnja, da se zanj ne brigamo. Bo-jim se, da bo jetika; ker je že ono leto, ko ga je bila zima stresla, kamniški Dereani napovedal, da bo jetika. To bi mu bilo pa najhujše, če bi zavoljo boleznih ne dobil grun-ta, ker se je vedno tako trudil za dom. Pa sumljiv je, kar se dá. Ne reče nič, ampak poznam ga, da se boji, da mu jaz grunt iz-podjem... Kolikrat sem mu že namignila, da imam namen z očetom se preseliti v novo hišico, pa se mi zdi, da mi kar ne verjame. Jaz ne vem, ali sem res tako podobna za možitev, da nikomur dopovedati ne morem, da mi za možitev nič ni? Rezika, kar bojim se, da me boš tudi Ti enkrat obsodila, da se le delam tako, mislim pa drugače. No pa danes upam, da mi še verjameš, saj sva, ko si bila še doma, dosti govorile o teh stvareh. Tega nikdar nisem rekla: Ne bom se —, ker človek ne ve, kako pride. To pa lahko rečem: Bog mi daj tako pamet, kot jo danes imam, — vsiljevala se nikdar ni-

kemu, ne bom; ker nobena stvar se dekletu tako grdo ne poda, kot tista vsiljivost. Tako se mi zdi, kot bi se prodajala! Pa ravno v naših krajih je toliko tega ponujanja. To pa zato, ker je pri nas splošna misel ta, da le tista je kaj vredna, ki ga »dobi«. Jaz pa pravim, kot sva si rekle, ko si bila še Ti doma: Tista, ki ga dobi, je lahko kaj vredna ali pa nič; tista pa, ki bi ga lahko dobila, pa ga iz lepih in višjih namenov noče, — tista je pa prav gotovo veliko vredna.

Sedaj sem Ti napisala teh ženskih marnj polno pismo, in bom z radovednostjo pričakovala Tvojega odgovora. Tako mora biti, kakor sva se domenile: Ker si ne moreva več osebno povedati svojih misli, bova si jih pa pismeno. Če boš Ti držala obljubo, jaz jo bom tudi. Za danes je bila na vrsti le možitev in ženitev; prihodnjič, upam, bo kaj drugega.

Tvoja prijateljica

Katarina.

Kongregacijska pisarna

je že začela pomalem posloovati. Na povabilo »Bogoljuba« sta se prijavila dva pridna gospoda: gg. stolna vikarja Ivan Vindišar in I. Koretič, da sta pripravljena pisarno voditi. Ker drugih prostorov ni dobiti, moramo zaenkrat biti zadovoljni s kotičkom v »Dobrodelni pisarni«. Seveda za sedaj se še ne deluje tako, da bi bil kdo stalno v pisarni; kajti gospoda imata še druga opravila in plačati jih tudi ni s čim. Zato se dela le po potrebi, dokler se delo dodobra ne razvije in tudi plača ne zagotovi. — Imenovanima gospodoma se je pridružil še tretji duhovnik, ki se je tudi ponudil, da je pripravljen ob prostih popoldnevih pomagati. Torej vidite, da bo šlo.

Izmed lajkov se je prijavil dolejš le eden: neki mlad gospod, ki našo namero v pismu takole pozdravlja:

»V roki imam 11. števil. Vašega lista Bogoljub. Članek »Naši inteligenci« mi je zelo dopadel. Pove res resnico. Katoliški shod je šel mimo nas kot velika ploha navdušenja, toda na globoko ni prodril. Zdi se mi, da je temu kriv vzrok, ker delamo preveč samo na zunaj in z naravnimi sredstvi, pozabljamo pa, da je milost božja, ki vse oživlja. Zato z velikim veseljem pozdravljam misel ustanoviti »kongregacijsko pisarno«. Gotovo bo veliko

ovir, toda vse, kar je res dobro, mora premagati veliko ovir. Zato želim, da bi Bog obilno blagoslovil Vaše delo in Vaš trud! Po svojih skromnih močeh bom tudi jaz sodeloval v Vaši pisarni, čeravno sem vsak dan več kot 8 ur zaposlen.«

Z dežele je pozdravil kongregacijsko pisarno pridni prednik mladeniške Marijine družbe v Dobrničju, ki je ravnokar prišel šele iz Macedonije od vojakov, in dekliška Marijina družba v Moravčah, ki je izjavila, da je pripravljena tudi prispevati svoj del k vzdrževanju pisarne. Kaj pravite pa drugi?

Na znanje gg. voditeljem Mar. družb izven ljubljanske škofije. Z novim letom začne izhajati kot priloga ljubljanskemu »Škofijskemu listu« »Voditelj Mar. družb«. Duhovnikom ljubljanske škofije se bo pošiljal s »Škof. listom« vred. Gospodje drugih škofij bi ga morali, če ga žele imeti, posebej naročiti. Morda bi hoteli naročanje sprejemati gg. škofijski voditelji vsak za svojo škofijo, oziroma urediti stvar s svojim ordinariatom, kamor bi se eventualno list mogel uradno pošiljati in odkoder zopet istim potom razpošiljati posameznim naročnikom. Zaenkrat bo izšel štirikrat na leto.

»Družbenik Marijin« naročajte v večjem številu v »Dobrodelni pisarni«, kjer dobite na 10 izvodov enega povrhu. Cena po različnosti vazave 15, 20, 30 dinarjev.

Odseki po Marijinih družbah v goriški nadškofiji.

1. Evharistični.

Gorica. — Cerčno, Otalež, Ravne. — Črniče, Osek, Batuje, Kamnje, Lokavec, Ajdovščina, Otlica, Štomaž. — Kanal. — Libušnje, Drežnica, Sedlo (za žene in dekleta). — Solkan, Pevma. — Tolmin. — Bilje, Miren.

Ljubljanska škofija: Idrija, Spodnja Idrija, Črni vrh. — Studeno, Hrenovice. — Trnovo, Knežak, Suhorje, Šmihel. — Vrhpolje.

4. Dobrodelni (misijonski).

Gorica. — Otalež. — Štomaž. — Sedlo. — Solkan, Pevma.

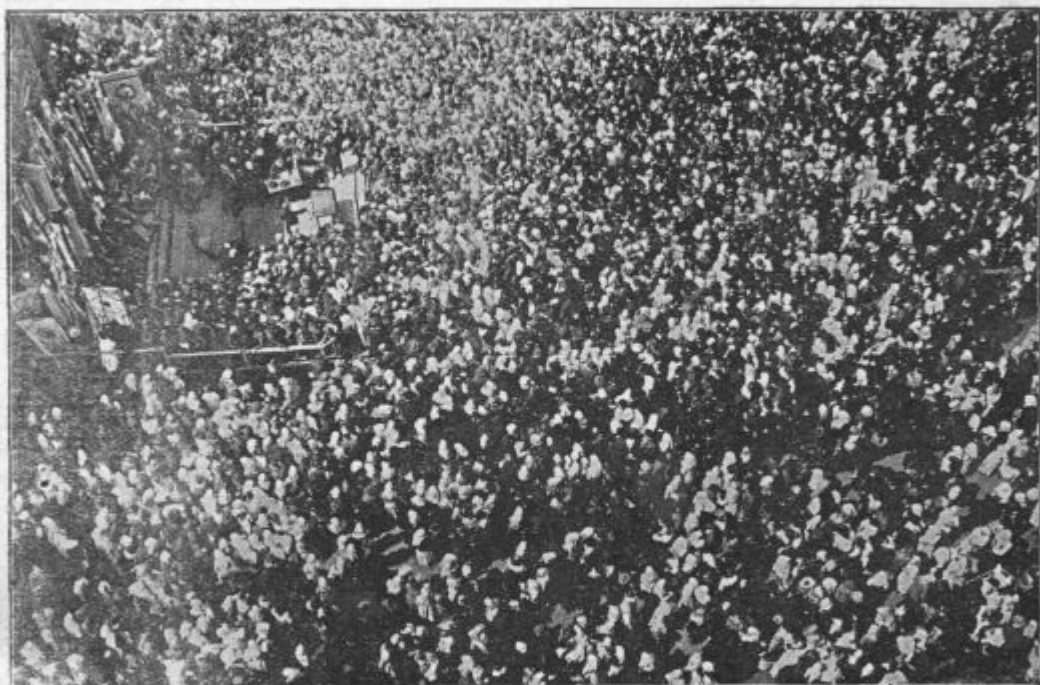
Ljubljanska škofija: Črni vrh.

5. Treznostni.

Kanal.

6. Olepševalni.

Cerčno, Ravne. — Osek, Batuje, Kamnje, Lokavec, Ajdovščina, Otlica. —

Slavnostno zborovanje evharističnega kongresa v Zagrebu.

Fotografirano iz zvonika stolne cerkve. Na levo oder, v ozadju odra naše zastave.

2. Tiskovni.

Cerčno, Novaki. — Črniče, Osek, Batuje, Kamnje, Lokavec, Ajdovščina, Otlica, Štomaž. — Kanal. — Miren.

Ljubljanska škofija: Črni vrh. — Studeno. — Trnovo.

3. Misijonski.

Cerčno, Otalež. — Lokavec. — Kanal.

Ljubljanska škofija: Črni vrh. — Studeno. — Knežak. — Podkraj.

(Nadaljevanje na strani 19.)

Kanal. — Libušnje, Sedlo. — Solkan, Grgar. — Bilje, Miren.

Ljubljanska škofija: Črni vrh. — Košana, Prem, Suhorje, Šmihel, Zagorje, Vreme. — Budanje, Col, Goče, Podkraj, Podraga, Slap, Št. Vid, Šturije, Vrhpolje.

7. Pevski.

Gorica. — Libušnje. — Solkan (za dekleta in za mladeniče), Grgar. — Tolmin. — Bilje.

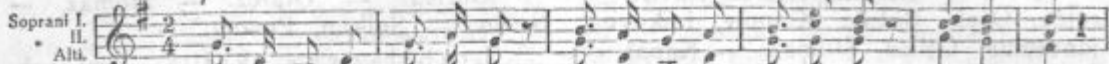
Ljubljanska škofija: Idrija (cecilijanski). — Suhorje, Zagorje, Budanje, Col, Goče, Podraga, Šturije.

Koračnica

za Marijine družbe.

Allegro. Korahoma.

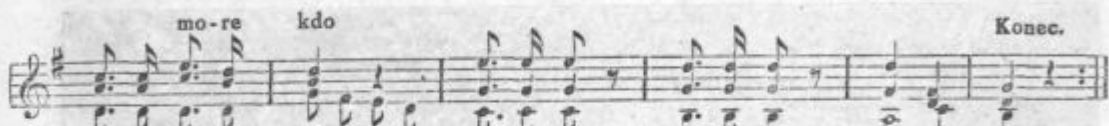
Vglasbil Vinko Vodopivec.

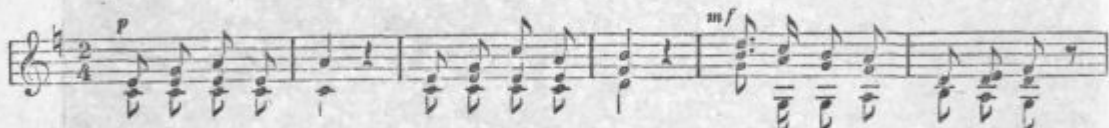
I - di - mo, aj, i - di - mo, i - di - mo, aj, i - di - mo, i - di - mo!

Da - nes je ne - de - lja, dan Go - spo - dov, dan ve - se - lja. Ra - de me ve - se - le smo,

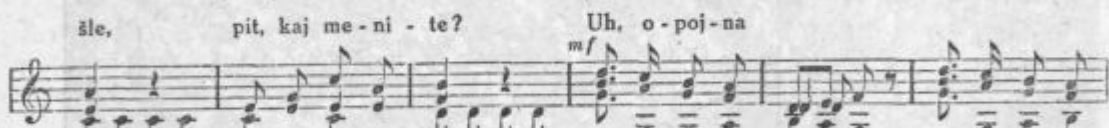
mo - re kdo Konec.
kaj nam mo - re, kaj nam more? I - di - mo, i - di - mo, i - di - mo!

Kam bi ra - de šle? A - li mar na ples? Ples po - gu - ben je po - tres,

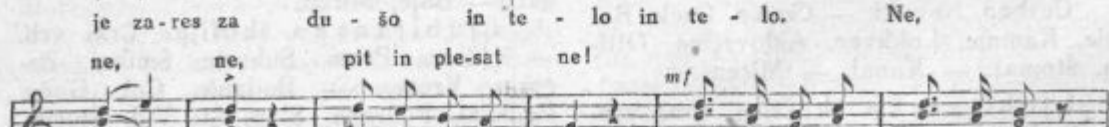
strast dr - vi v pro - past, ah, de - kli - ško čast, de - kli - ško čast! A - li, naj bi

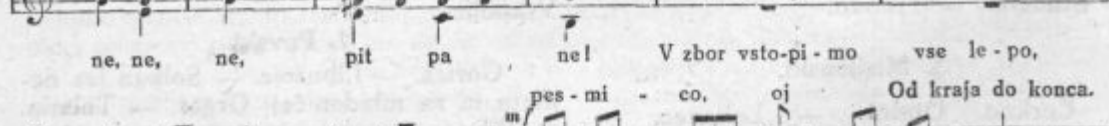
šle, pit, kaj me - ni - te? Uh, o - poj - na
a - li naj bi šle pit? Ne, ni - kar ne! Uh, o - poj - na ku - pa pol - na stru - pa

je za du - šo in te - lo. Ne, ne,

je za - res za du - šo in te - lo in te - lo. Ne,

ne, ne, ne, pit pa ne! V zbor vsto - pi - mo vse le - po,

pes - mi - co, o! Od kraja do konca.
pa za - poj - mo pes - mi - co, pes - mi - co, o! pes - mi - co!

DRUGI:

8. Lepega zgleđa: Kanal.
 9. Za krščanski nauk: Drežnica.
 10. Sv. Marte; Idrija (mesto).
 11. Kanizijev; Idrija (mesto).

12. Zoper kletev: Trnovo.
 13. Knjižničarski; Col.
 14. Za oskrbo cerkvenega perila; Kanal
 15. Veselični; Gorica, Drežnica, Sedlo. — Vreme, Vrhpolje.

Dopisi.

Nekaj spodbudnega iz Št. Vida pri Stični. V tej veliki župniji so bile od 6.—9. decembra duhovne vaje za dekliško Marijino družbo. Kar je bilo v družbi oziroma fari potrebnega in pomanjkljivega, to se je tam povedalo. Tukaj pa bodi povedano, kar je vredno vedeti tudi drugim. — Dekleta so pokazale izredno gorečnost in požrtvovalnost. (In v dopisih naj se poročajo le bolj izredne, ne vsakdanje reči.) Vreme je bilo grdo, kakor bi dekleta nalašč na poskušnjo stavilo, se ga bodo li ustrašile ali ne. Pa se ga niso! Na sv. Miklavža dan je cel dan močno lilo, drugi dan pa je začel sneg. A to samo na sebi še ni bilo najhujše. Hujše je bilo to, ker v teh krajih ob deževju voda zastaja tako, da nastajajo cela jezera, čez katera se je treba voziti v čolnih. Tudi dekleta so se morala. In dasi imajo nekatere dve uri daleč do cerkve, so bile vendar vsako jutro v velikem številu (nad 400) zbrane v cerkvi in ostale tam en dan (s presledki) do treh popoldne. O, hvala Bogu, še je verske gorečnosti med našim ljudstvom in ta gorečnost je naše veselje, tolažba in upanje... Druga stvar, ki jo je treba javno povedati, je pa ta, da v Št. Vidu že imajo ljudsko petje. Sicer šele začetek, a vendar začetek, ki se bo pa nadaljeval. Že poje vsaj popoldne cela cerkev, ne le slovensko, marveč tudi Tantum ergo. Začeli so pa z otroci, ki prav krepko in lepo pojejo. Za otroke pa pritegnejo tudi drugi. Da je pa to šlo, so se vzeli skupaj: duhovnik, šola in organist. Duhovnik je dal pobudo in daje pogum, deloma uči petje šola, deloma pa organist. Imajo pa v Št. Vidu organista, kakršni, želimo, da bi bili vsi organisti; namreč tak, ki svoje službe ne opravi le za silo, ampak ki rad in z veseljem tudi navrže, kolikor je treba. Pred vsakim govorom in po vsakem govoru pri duh. vajah je bilo orgljanje in petje. Ravnotako vedno med sv. obhajilom, ne le med mašo, ampak tudi po maši celo četrtinko ure in še dalj. Drugod pa med obhajilom, in celo če se med mašo obhaja, orgle utihnejo, da je strašna praznота in dolgčas, kakor bi tačas orglati bilo prepovedano, ko se vendar

ravno med obhajanjem najlepše poda petje obhajilnih pesmi. — Po blagoslovu popoldne so zapeli s spremljevanjem orgel več pesmi. Bilo je zelo spodbudno. Te lepe reči, spodbudne za vse, so nam pokazale duhovne vaje v Št. Vidu na Dolenjskem. Posnemajte!

Krka. Da ne boste mislili, da je dreganje »Bogoljuba« za ljudsko petje čisto zastoj, naj povemo, kako smo pri nas že vpeljali vsaj nekaj ljudskega petja. Pri šmarnicah in pri zornicah, pri krščanskih naukih in prve petke, vselej se cerkvene pevke pomešajo med ljudi po cerkvi, nobena ne sme biti na koru! Katera ni v Mar. družbi, sploh ne sme biti cerkvena pevka. Po klopeh dobimo 50 knjižic »Pojte« in na očitnem mestu vidimo zapisane številke pesmi, katere bomo danes peli. Pri molitveni uri pojemo same, drugače pomaga organist z orglami; le pri petih litanijah pojemo tudi sami po cerkvi brez orgel, in kadar še možki za vrati pomagajo, takrat kar grm po cerkvi. Tako je veliko bolj kratkočasno in veselo v cerkvi! Poleti se v cerkvi še dremati ne dá; tudi pri krščanskem nauku ne, ker pred naukom vprašajo s prižnice kar celo cerkev, na primer: Kaj se pravi krščansko verovati? In vsi po cerkvi odgovorimo. Ali pa če reko: Šest resnic: prva... povemo jo po cerkvi; druga... spet odgovorimo itd. Tudi pri križevem potu molijo na prižnici samo to, kar se moli stoje; to kar se moli kleče, molimo pa vsi po cerkvi. — Zdaj pa še nekaj o Mar. družbi! Na shodu za predstojništva v Zužemberku smo bile prav vesele; posebno še, ker smo videle, da naša družba ni ravno zadnja — prva seveda tudi ne. Prednica si je pri sestanku vse zapisala, potem je pa doma vpričo g. voditelja kar sama imela shod, da smo jo vse poslušale, kaj so v Zužemberku povedali.

Iz Knežaka. Letošnje leto smo imeli pri nas sv. misijon. Vodili so ga gospodje iz Mirna pri Gorici. Uspel je jako dobro. Le par izbranih nevernežev se ga ni udeležilo. Ob sklepu je bilo sprejetih v Mar. družbo 15 deklet; tudi rovinke se pridno priglašajo. Prav lepo delu-

jeta evharistični in misijonski odsek, ki je zbral letos za misijone že čez 1200 lir. Tudi fantje so se priglasili za Mar. družbo. Marsikdo bi se bil še, pa ni bilo korajže. Fantje, pogum!

Sromlje. 8. decembra je bilo 5 deklet in troje mladeničev sprejetih v našo Marijino četo. Pri tej priliki se je blagoslovila nova družbena zastava, ki jo je brezplačno izdelala naša družbenka Tončka Petanova. Za ves njen trud naj jo poplača Devica Marijal

Rova. Ne vemo, kako je kaj Boгу všeč, ako preveč razgllašamo, kar smo storili Bogu v čast; vendar je pa včasih le dobro — drugim za vnemo — ako ravnamo po Gospodovem naročilu: »Naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela...« Preteklo po-

letje in jesen smo izvedli v naši župniji — prav do mala — po vseh hišah uprestoljenje Srca Jezusovega. Res, čuditi se je bilo, s kako gorečnostjo so se ljudje vneli za to pobožnost. Pri vseh družinah je posvečenje opravil duhovnik. Soba, kjer se je posvetitev izvršila, je bila povsod spremenjena v pravcato kapelico cvetja in luči. Po mnogih hišah so pomagale tudi pevke in pevci. Prišli so skupaj ne le sosedje, ampak tudi vsi člani domače hiše, ako so tudi naseljeni že drugod. To je dalo pobožnosti še posebno slovesen družinski značaj. Nekatere družine so žrtvovale do tisoč kron in čez za lep kip Gospodovega Srca. Druge so si pomagale s čednimi podobami. Kar se je pa storilo, bodi v čast božjo in družinam v varstvo v veselih in žalostnih dneh! Srce božje ne bo pustilo zaupanja nepoplačanega.

Po domovini.

Preč. g. dr. Josip Srebrnič je bil na praznik Brezmadežne v ljubljanski stolnici posvečen za škofa. Kratak opis izredne slovesnosti s sliko novega škofa prinesemo prihodnjic.

Novi tržaški škof. V nedeljo 15. oktobra 1923 je bil v goriški stolnici posvečen za tržaškega škofa preč. g. dr. Alojzij F o g a r, spiritual in profesor cerkvene zgodovine v semenišču. Vse se je veselilo tega posvečenja, mesto je bilo v zastavah, stolnica prav lepo okrašena. Novega škofa je posvetil prevz. nadškof goriški. Prisostvovala sta posvečenju mons. Trifon Pederzolli, škof poreški in mons. Angel Bartolomasi, bivši škof tržaški. — Goričani so na novega škofa zelo ponosni in veseli, da je prejel zaslužen odlikovanje; le hudo jim je, da stem zgube vzornega duhovnika iz svoje srede. Tržačani obeh narodnosti so ga pa lahko prav veseli.

Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji: Župnijo Devica Marija v Puščavi je dobil Karel Hüttner, žup. uprav. istotam. G. Karel Hüttner je koroški begunec. Župnijskim upraviteljem pri Sv. Trojici v Halozah je imenovan vojni kurat Franjo Jazbinšek. Župnijo Pišce je dobil tamošnji žup. upravitelj Franjo Toplak. Župnik v Pamečah Anton Kulner je stopil v kartuzijanski red v

Pleterjih in za žup. upravitelja je imenovan kaplan iz Starega trga Mesner. Frankolovo je dobil tamošnji žup. upravitelj Venceslav Čeh, ki je bil dosedaj kaplan v Šoštanju. Kot duhovna pomočnika za sv. Trojico v Halozah sta imenovana bivši kurat Mlakar in Nadrah.

Duhovske spremembe v goriški nadškofiji. Spod. Idrijo oskrbuje mesto g. Karla Supina, kateremu ni hotela država pripoznati državljanstva, g. kaplan Ludovik Likar. Obloke so dane začasno v oskrbo g. Nikolaju Sedej. G. Herman Trdan je dobil enoleten dopust, na njegovo mesto v Podgori je prišel g. Stanko Stanič, drugi kaplan pri sv. Ignaciju v Gorici; njega nadomestuje g. Anton Rutar, vicerektor semenišča. G. dr. I. T u l je postal spiritual v semenišču, g. dr. M. T o r o š, profesor kanoničnega prava, bo učil v semenišču tudi cerkveno zgodovino. Deško semenišče, ki se je letos zopet otvorilo, je dobilo v g. R. Romanu svojega ravnatelju, v g. Jožefu Lebnu pa svojega prefekta. G. dekan Andrej Lavrič je zapustil Vipavo, ker mu ni država pripoznala državljanstva; namesto njega upravlja župnijo gosp. kaplan Breitenberger, dekanijo pa g. Gustav Koller. G. Anton Sok je postal upravitelj župnije Dol. Trebuša. Župnijo Jageršče bo oskrboval g. Jožef Ivančič, župnik v Šebreljah. G. I. Kenda je zamenjal kuracijo

Novaki z ono v Logu. V Novake za kurata gre g. Ant. K r a p e ž, dosedaj kaplan v Cerknem. — Knezoškofijskim duhovnim svetnikom sta bila imenovana gg. Luka Smolnikar, župnik v Slavini in I. A b r a m, župnik v Črnem Vrhu.

Umrli je v Ljubljani, 25. novembra bivši župnik Karel Č i k. Služboval je nazadnje dobrih 15 let v Zabnici pri Škofji Loki. Revmatizem ga je prisilil, da je zaprosil za mirovino, nakar se je naselil na svojem domu v Ljubljani. Večni pokoj!

Odlikovanje. Papež Pij XI. je podelil na dobrodelnem polju marljivo delujočemu g.

poganskih otrok. Mladini vseh šol naj se poglobi pomen in važnost tega Dejanja, ki je posvečeno božjemu Mladinoljubu, pa se bo uspeh gotovo podvojil. — Na praznik Nedolžnih otročičev ima Dejanje sv. Detinstva svojo običajno slovesnost in mladinsko pobožnost v uršulinski cerkvi v Ljubljani. Ob osmih je sv. maša s petjem za žive deležnike — ter skupno sv. obhajilo. Popoldne istega dne pa je kratek nagovor s posebnim blagoslovljenjem mladine.

Knjižice (letno poročilo ali vestnik »Dejanja sv. Detinstva«) so dotiskane. Vodstvo prosi zopet, da bi blagovolili župnijski vo-

Pri slavnostnem zborovanju evharističnega kongresa v Zagrebu.

Na sedežih: v sredi papežev zastopnik nuncij Pellegrinetti, na levo od njeja nadškof zagrebški dr. Bauer in nadškof barski dr. Dobrečić, na Jesno nadškof sarajevski dr. Sarić in škof lavantinski dr. Karlin. — Zadaj slovenska dekleta z zastavami.

Fran Lavtižarju v znak priznanja cerkveni red »Pro Ecclesia et Pontifice« — (vsled zaslug za Cerkev in papeža).

Misijonsko zborovanje. V dneh 6. in 7. januarja 1924 bodo imeli v Ljubljani poleg cerkvene misijonske pobožnosti tudi misijonska predavanja, predstave ter posvetovanja, kako bi se tudi med Slovenci bolj poživilo zanimanje za misijonstvo. Dne 7. januarja se bo ustanovila duhovska misijonska zveza, kakršno že imajo skoraj po vseh državah. — »Dejanje sv. Detinstva« bo še vbodoče nabiralo prispevke za rešitev

ditelji in poverjeniki sv. Detinstva knjižice osebno vzeti v prodajalni K. T. D. (Ničman) v Ljubljani, ali pa naj naroče zanesljivim osebam, ki gredo po opravkih v Ljubljano, da jih prineso. S tem se prihrani za Detinstvo mnogo dinarjev, ki bi jih bilo treba dati za pošto; kajti poštnina za zavoje je sila draga. S svetinjicami pa ni mogoče postreči, ker jih ni več dobiti.

Po svetu.

Za nadškofa v Olomucu na Češkoslovaškem je po smrti dr. Stojana imenovan dr.

Leopold Prečan, ki je bil doslej generalni vikarij. Rojen je bil l. 1869.

Limpías s čudovito podobo Križanega ima še vedno novo priljubljenost, kar pričajo veliki vlaki romarjev, ki prihajajo neprestano do ondotnega svetišča. Kanonična preiskava te skrivnostne podobe še ni zaključena.

Španski kralj je bil nedavno v Rimu. Bil je sprejet skupno s kraljico in spremstvom v svečani avdienci pri papežu. Slovesne službe božje se je pa kralj udeležil v cerkvi Marije Snežnice, ker je častni kanonik ondotnega kapitlja.

V katoliško Cerkev je bil sprejet 6. okt. ruski arhimandrit Sergij Dabič. Od l. 1439 je Sergij prvi ruski cerkveni dostojanstvenik, ki je prestopil v katol. Cerkev.

Kongres za združitev na Velehradu. Dne 14. novembra so imeli v Olomucu pod predsedstvom novega nadškofa dr. Leopolda Prečana zborovanje, na katerem so se reševala razna vprašanja, ki se tičejo združenja vzhodne s katoliško Cerkvijo. Zborovalci (50) so sklenili sklicati velik kongres za unijo (zjedinitenje) na Velehrad, in sicer v dneh od 31. julija do 3. avgusta l. 1924. Zastopnika bo poslal tudi sv. oče.

Spreledavajo. V Parizu je nedavno umrl bivši zastopnik protiverske radikalne stranke in francoski minister Jules Roche. Svoj čas je sodeloval s tistimi, ki so preganjali katoliško Cerkev in sestavili proticerkvene postave. Kasneje se je prepričal, da je napačno ravnal; pri vsaki priliki je obžaloval svoje ravnanje ter očitno nastopal kot zagovornik sv. Cerkve. Najdražja knjiga mu je bila »Hodi za Kristusom!«. Pred smrtjo je prejel pobožno večkrat sv. zakramente. V Padovi je prišel do spoznanja in prave vere vseučiliški profesor Aristid Stefanie.

Zaščitnik alpskih prebivalcev, potnikov in hribovlazcev. Sv. oče Pij XI. je ob 1000 letnici rojstva sv. Bernarda Mentonskega, ustanovitelja hospica na prelazu St. Bernhard, kjer je bil papež Pij XI. večkrat sprejet kot gost, določil sv. Bernarda kot zaščitnika vseh, ki prebivajo ali hodijo po visokih hribovih.

Izreden dogodek. Za škofa je bil posvečen v Kalkuti (Indija) domačin Franc Tiburcij Roche. Obred se je izvršil na prostem, kjer je bilo navzočih 15.000 oseb. Posvečevalci so bili trije misijonski škofje. V škofijsko cerkev se je peljal novoposvečeni škof v slavnostnem vozu, ki je bil vanj vprežen orjaški slon. Ko je šel voz mimo rodne hiše, je podala mati svojemu sinu-škofu krasen šopek.

Po 28 zmagah. Leone Bourjade, zrakoplovec v francoski armadi je 28 krat premagal

v zraku svoje sovražnike. Njegova prsa so dičili množični križci, vojne kolajne in druga odlikovanja. Ob premirju l. 1918 je zapustil brez sledu zrakoplovstvo. Sedaj poroča Echo de Paris, da je Leon Bourjade v Oceaniji postal duhovnik-misijonar presv. Srca in sicer v Yule v angleški Papuaziji, kjer uči divjake sv. evangelija. Srečen je pri svojem tihem, skritem in vendar tako vzvišenem delu in vesel je, kakor se zdi, da je pozabljen od sveta.

Prvo katoliško vseučilišče na Holandskem je bilo otvorjeno 17. oktobra 1923, in sicer v mestu Nymwegen. Vnanje katoliške visoke šole so poslale k slovesni otvoritvi svoje zastopnike.

Važna izjava. Na kongresu v francoskem mestu Marsilja, ki je bil sklican za to, da bi se ustavilo propadanje in hiranje francoskega naroda, so bile navzoče organizacije iz cele države. Predsedoval je minister za zdravje. Važna je izjava, ki jo je pozdravil ves kongres, s katero se zahteva npravstvena vzgoja mladine v šoli, zavrača pa svetna ali »laiska« šola, kakršna je zdaj na Francoskem vpeljana. »Brez vere ni npravnosti!«

Izredna 25 letnica. Tam zraven, kjer je bila dvorana zadnje večerje, na Sijonski višini v Jeruzalemu, je bivala Marija v varstvu in oskrbi sv. Janeza Evangelista do smrti in vnebovzetja. Ta prostor je bil do pred 25. leti v mohamedanskih rokah. Pred 25 leti je ta posvečeni prostor kupil turški sultan ter ga odstopil proti plačilu stroškov nemškemu cesarju Viljemu. Ta ga je pa prepustil nemškemu katoličanom, oziroma posebnemu društvu, ki je tam sezidalo krasno Marijino cerkev, znano pod imenom »Dormitio« — uspavanje Marijino. Koncem oktobra 1923 so slavili 25 letni spomin na ta veseli dogodek. Cerkev je v varstvu in oskrbi benediktincev.

Dobrodelnost sv. očeta Pija XI. V grško-turški bitki v Mali Aziji je koncem septembra — mesto Smirna popolnoma pogorelo. Papež je poslal grškokatoliškemu nadškofu Vallega za ponesrečence dvakrat po 100.000 lir; naročil je tudi katoliškim duhovnikom, naj po možnosti lajšajo bedo nesrečnih prebivalcev. Za begunce je še posebej izročil papež pol milijona lir.

Zaobljubljena cerkev. Francozi so bili napravili obljubo, da bodo sezidali svetišče na čast devici orleanski (Ivani d'Arc), če se jim posreči premagati Nemce. Minulo leto je bil blagoslovljen temeljni kamen za to cerkev v obližju Pariza.

Umevno. Ko so komunisti Soupala, ki je streljal na češkega ministra Rašina in ga nevarno obstrelil, vprašali, če je brezverec, je

odgovoril: »To je umevno samo po sebi.« — Pri nas pa še vedno silijo v šolo sokolstvol! Ali ljudje še ne izpregledajo, kam vzgoja brez vere vodi mladino?!

Dobre knjige.

Kruh življenja. Štirideset različnih obhajilnih molitev, primernih svetim časom cerkvenega leta. Po L. Soengenu priredil Andr. Zupanc. — To je primeren in potreben molitvenik za vse, ki pogostoma pristopajo k sv. obhajilu. Molitvenik nudi vse potrebne molitve, ki se rabijo ob raznih prilikah. Obsega razne mašne molitve; druga sv. maša n. pr. je prirejena tako, da je obenem obhajilna molitev. Posebej pa obsega knjiga štirideset pred- in poobhajilnih molitev za razne čase in prilike cerkvenega leta. Molitve so lepo zbrane, globoko zamišljene in duha povzdiguječe. Molitvenik je zlasti primeren za ude tretjega reda, evharistične odseke Marijinih družb in sploh za vse one, ki često pristopajo k mizi Gospodovi in se resno trudijo za krščansko popolnost. Oblika temu molitveniku je prav priročna in prikupljiva. Obsega 560 strani, vezava mu je lična in trpežna, stane pa 30 Din s poštnino vred. Naroča se pri Jugoslov. knjigarni v Ljubljani.

Mašne pesmi. Za mešan zbor zložil Alojzij Mihelčič. Dobijo se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani, bukvarni sv. Cirila v Mariboru, in pri skladatelju v Celju, Breg 9. Cena komadu 6 dinarjev. — Priporočamo.

Odpustki

za mesec januar 1924.

P. o. pomeni: popolni odpustek; v. o. pomeni: vesoljna odveza; br. pomeni: bratovščina.

1. Torek. Novo leto. P. o.: a) udom br. preč. Srca Mar.; b) udom »Družbe kršč. družin«; c) istim kakor 16. dan. — Tretjerednikom v. o.

2. Sreda, prva v mesecu. Preslačko Ime Jezusovo. Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost tega praznika, dobe danes ali v osmini p. o. vsi verniki, ki prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. V ljubljanski škofiji se ta slovesnost obhaja drugo nedeljo po Razglašenju Gospodovem. — P. o.: a) istim kakor 16. dan; b) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te

brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. Bl. Angela. P. o.: vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj; d) istim kakor 16. dan.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. pod navadnimi pogoji vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brézmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja.

6. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Trije kralji. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. sv. rožnega venca v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom br. za duše v vicah; f) udom »Družbe krščanskih družin«; g) udom Družbe sv. Petra Klaverja, ako obiščejo cerkev ter molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta; h) istim kakor 16. dan; i) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta. — Tretjerednikom v. o. — Dalje: Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

13. Nedelja. Sv. Družina. P. o. udom »Družbe krščanskih družin«, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Sreda. Sv. Berard in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov svetega Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Sobota. Bl. Bernard. P. o. istim kakor 16. dan.

20. Nedelja, druga po Razgl. Gosp. Kjer se danes (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja slovesnost praznika Imena Jez., se dobijo isti odpustki, kakor 2. dan meseca.

23. Sreda. Marijina zaroka. P. o. udom »Družbe krščanskih družin«.

25. Petek. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom br. preč. Srca Marijinega.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Pozedeljek. Bl. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

30. Sreda. Sv. Hijacinta. P. o. istim kakor 16. dan

Ali bomo še naročili „Bogoljuba“?

V zadnji številki Vam je upravništvo naznanilo številke naročnine za to leto. Uredništvo, ki nima pri določanju naročnine nič odločevati, se je teh števil tako ustrašilo, da mu je kar sapa zaprlo, in ni v zadnji številki dodalo k tisti napovedi, kakor ste videli, nobene besede.

Šele sedaj je toliko k sapi prišlo, da danes spregovori nekaj besedi o naročanju.

Naznanjenih številke ste se najbrž ustrašili tudi Vi... Toda če hočemo biti pravični, moramo vendar priznati, da — niso previsoke. Cene papirju in tiskarskemu delu gredo še vedno tako kvišku, da ni mogoče drugače, kakor da se tudi cene listom temu primerno povišajo. Vedeti morate, da »Bogoljub« s to ceno še vedno ne bo popolnoma plačan, ampak ga boste dobili deloma zaastonj. Preteklo leto je imel »Bogoljub« kakor tudi drugi listi toliko zgubo, da bi se Vi zopet ustrašili, ko bi to slišali — pa si Vam še povedati ne upamo...

Da »Bogoljub« ni predrag, razvidite iz tegale primerjanja:

Pred vojsko je stal 2 K, danes (pri skupni naročbi) 64 K. Podražil se je torej za 32 krat.

Liter vina je bil pred vojsko 40 krajcarjev, danes vsaj 40 K in tudi več. Podražilo se je torej vino najmanj za 50 krat.

Liter mleka pred vojsko 10 krajcarjev, danes 10 K. Mleko se je torej podražilo tudi za 50 krat.

Jajce nekdanj 6 vin., danes 10 K, dražje torej za 140 krat.

Par prešičkov pred vojsko 20 K, danes najmanj 4000 K. Podražili so se torej 200 krat.

Listnica uredništva.

A. J. Bratovščina za duše v vica je, kolikor znano, ustanovljena samo pri ljubljanski stolni cerkvi in se imenuje »bratovščina sv. Dizma«. Pismo se lahko obrnete na »Stolni župni urad v Ljubljani«. — I. K. Na vprašanje o sv. poslednjem olju odgovorimo prihodnjič. — Pesmi, zadnjič obljubljeni, ki naj bi se jih učili za ljudsko petje, bodo naznanjene prihodnjič. Določil jih bo č. g. Pre-

Sukno nekdanj meter 6 K, danes 1200 K, dražje torej za 200 krat.

Kotenina nekdanj 40 vin., danes 120 K, dražja za 300 krat. Torej skoro za 10 krat toliko kakor »Bogoljub«.

Iz tega vidite, da se je vse, kar kupujete ali prodajate, mnogo bolj podražilo kakor časniki. Torej so časniki razmeroma še vedno poceni, četudi se zdijo dragi.

Z dobro voljo se bo torej »Bogoljub« še vedno lahko plačal. Ljudem se le ne sme denar za dobre časnike tako smiliti, ko se jim za druge reči pogostokrat prav nič ne smili. Na obleki ne opazamo še prav nič, da bi ljudem denarja manjkalo. Da se večkrat en sam večer več zapije, kakor stane »Bogoljub« celo leto, ni treba niti omenjati.

Zato prosimo, da agitatorji ljudem pomisleke razpršite in ugovore pojasnite ter skušate število naročnikov obdržati vsaj na tisti višini kot je bilo. Še bolje je seveda, da ga povišate, posebno v onih krajih, kjer ga je bilo dosedaj premalo.

Najložje to storite Slovenci, ki ste pod Italijanom, ker Vam se ni cena od lani nič zvišala in ker je bilo pri Vas »Bogoljuba« doslej nazmeroma malo. Da dosežete sorazmerno enako visoko število z drugimi, se mora število naročnikov pri Vas zvišati za petkrat. Za verski prerod je neogibno potreben verski list.

Fantje in dekleta bodo letos celo leto brali v »Bogoljubu« zanimivo zgodbo o možitvi in ženitvi. To pa res morajo brati!

Torej ne kaže drugega kakor — »Bogoljuba« še naročiti!

Prijatelje naše pa prosimo, da greste osebno do vseh naročnikov, in če treba tudi dvakrat, jim vse to pojasnite in naročnino poberete. Bog daj srečo!

mrl sam. Kjer hočete, pa lahko tudi že takoj sami začnete. Berite, prosimo, danes poročila iz št. Vida pri Stični in s Krke, ki govorita o tem! Tudi iz drugih krajev prihajajo glasovi, da so že začeli. Upamo torej, da se bo vendar razgibalo. — Naša dva uvodnika v zadnjih dveh številkah, naslovljena »Naši inteligenci«, sta vzbudila seveda precej pozornosti. Za prihodnjo številko se nam obeta odziv iz laiških krogov. To bo zanimivo!